

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127. ราชกิจจานุเบกษาฉบับพิเศษ. เล่มที่ 25. 1 มิถุนายน ร.ศ. 127.

กนิษฐา ชิตช่วง. มูลเหตุของการร่างกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, พ.ศ. 2532.

กมลชัย รัตนสกววงศ์. เจตนาข่มเหงเห็นผลในกฎหมายอาญาเยอรมัน. วารสารนิติศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีที่ 18 ฉบับที่ 2 (มิถุนายน พ.ศ. 2531)

กำธร กำประเสริฐ. คำบรรยาย วิชาประวัติศาสตร์กฎหมาย. คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัย
รามคำแหง

ดำรงราชานุภาพ, สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยา. ตำนานกฎหมายเมืองไทยและ
ประมวลคำอธิบายทางนิติศาสตร์. เมษายน พ.ศ. 2503.

ชงทอง จันทรางศุ. กฎหมายไทยในยุครัตนโกสินทร์ตอนต้น. คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, พ.ศ. 2529.

ชงทอง จันทรางศุ. การปฏิรูปกฎหมายไทยในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระ
จุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์อักษร
สัมพันธ์, พ.ศ. 2535.

ประมวลกฎหมายรัชกาลที่ 1 จ.ศ. 1166. รวบรวมและจัดพิมพ์โดยคณะนิติศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: เรือนแก้วการพิมพ์, พ.ศ. 2529.

ประเสริฐ ณ นคร, ดร.. มั่งรายศาสตร์. พิมพ์เนื่องในงาน พระราชทานเพลิงศพ หลวงโศทร
กิตขานุพัทธ์(อาสา โศทรกิตย์). พ.ศ. 2451.

พระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ตั้งแต่ พ.ศ. 2417 - พ.ศ. 2453.
กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนาการ, พ.ศ. 2458.

พิทยาลง พิทยาลงพฤติยากร, พระวรวงศ์เธอกรมหมื่น. พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้า
จุฬาโลกทรงชำระสะสางกฎหมาย. 200 ปี รัตนโกสินทร์ 25 ปี นิติศาสตร์จุฬา.
คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, พ.ศ. 2525.

- ยอร์ช ปาคูซ์. Report on the proposed penal code. เอกสารกองจดหมายเหตุแห่งชาติที่ นร.5
ย/7
- ร. แลงกาศ์. ประวัติศาสตร์กฎหมายไทย. เล่ม 1. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนัก
พิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, พ.ศ. 2526.
- ราชบุรีดิเรกฤทธิ์, พระเจ้าลูกยาเธอกรมหมื่น. กฎหมายเล่ม 1 สำหรับผู้พิพากษาและทนาย
ว่าความ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์กองทัพอากาศ, ร.ศ. 126.
- ราชบุรีดิเรกฤทธิ์, พระเจ้าลูกยาเธอกรมหมื่น. ไต่อาญา. เล่ม 1. ฉบับหลวงกับฉบับเทียบ.
กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์กองทัพอากาศ, ร.ศ. 128.
- ลัดพลีธรรมประคัลภ์, พระยา. คำอธิบายกฎหมายลักษณะอาญา. พ.ศ. 2475.
- วรภัคดีพิบูลย์, พระ. ประวัติศาสตร์กฎหมายไทย. คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
พ.ศ. 2504.
- วชิรญาณวโรรส, สมเด็จพระมหาสมณเจ้ากรมพระ. พุทธศาสนสุภาษิต เล่มที่ 1. หลักสูตร
นักธรรมและธรรมศึกษา. พระนิพนธ์. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหามกุฏ
ราชวิทยาลัย, พ.ศ. 2538.
- วิชา มหาคุณ. การใช้เหตุผลในทางกฎหมาย. พิมพ์ครั้งที่ 4. ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม.
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติบรรณการ, พ.ศ. 2534.
- วิชา มหาคุณ. ประวัติศาสตร์กฎหมายและภาษากฎหมายไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3. คณะ
นิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, พ.ศ. 2523.
- วิระดา สมสวัสดิ์. มองกฎหมาย. คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เมษายน พ.ศ.
2526.
- ศิลปากร, กรม. พระราชพงศาวดารฉบับพระราชหัตถเลขา. เล่ม 1. พิมพ์ครั้งที่ 8.
กรุงเทพมหานคร: กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร
กรุงเทพมหานคร, พ.ศ. 2529.
- สุทธิวาหนฤพุดิ, หลวง. คำบรรยายประวัติศาสตร์กฎหมายชั้นปริญญาโท พ.ศ. 2512 -
2513. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ท่า
พระจันทร์, พ.ศ. 2516.
- เสนีย์ ปราโมช, ม.ร.ว. กฎหมายสมัยอยุธยา. ปาฐกถา ณ หอสมุดแห่งชาติ คณะกรรมการจัด
งานอนุสรณ์อยุธยา. พิมพ์ครั้งแรก. พ.ศ. 2510.

แสวง บุญเฉลิมวิภาส, โครงสร้างความรับผิดชอบทางอาญากับการกระทำโดยประมาท. วารสารนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีที่ 18 ฉบับที่ 2 (มิถุนายน พ.ศ. 2531)
 หยุค แสงอุทัย. คำบรรยายความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 5.
 กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, พ.ศ. 2516.
 อภิรัตน์ เพ็ชรศิริ และพรทิพย์ เพ็ชรศิริ. ขอบเขตของกฎหมายอาญา. วารสารนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีที่ 9 ฉบับที่ (3 พ.ศ. 2520).
 อินทปรีชา, พระ. คำอธิบายกฎหมายลักษณะอาญา. เล่ม 3. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์โสภณพิพัฒน์นครกรกฎาคม, พ.ศ. 2480.

ภาษาอังกฤษ

F. Max muller. The Sacred Book of the East . V. XXV 1988 Delhi: motilal banarsidass, 1988.

Jerome hall. General principle of Criminal Law. 2^{ed}. The Bobb- Merill, 1960.

M.B. Hooker. The law of south-east Asia. V. I European law in south - east Asia

M.B. Hooker. The law of south-east Asia. V.II European law in south -east Asia

Pandung vaman kane. History of Dharmasastra. V. I second edition. INDIA: Bhandakar Oriental Research Institution Research Poona, 1990.

The law of manu. tranlated by G.Buhler. Delhi motilal Banarsidass

The penal law of indian. act no xlv of 1860 vol iii. Newdelhi: dhavan printing work

ภาษาฝรั่งเศส

Georges padoux. Code penal du royoume de siam 1908. version francaise avec une introduction paris imprimerrie nationale mdcccix

ภาษาอิตาลี

Istituzioni di diritto Romano. III Edizione 40 Migliaio Edzione. Percontodella Ess
ELIBRI S.P.A. Napoli

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

พัชรินทร์ ในพรมราช. ความผิดอาญาเกี่ยวกับทรัพย์: ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะของฐานความผิดตั้งแต่กฎหมายตราสามดวงจนถึงกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, พ.ศ. 2536.
มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ภาควิชาประวัติศาสตร์. ประวัติศาสตร์ไทยตั้งแต่สมัยแรกจนถึงนโยธยา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาประวัติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, พ.ศ. 2528.

ภาษาอังกฤษ

Andrew Huxley. THAILAW : BUDDHIS LAW. First publish 1966. Bangkok Thailand: Whiteorchid press, 1996.
Code penal du pays – bas. Paris: Nationale, 1883.
The constitution of Japan and criminal statutes. Washington DC university publication of American, 1975.

ภาคผนวก ก

REPORT
ON THE
PROPOSED PENAL CODE

FOR THE KINGDOM OF SIAM

SUBMITTED TO

His Royal Highness Prince Rajburi Direckrit,
MINISTER OF JUSTICE

BY

THE LEGISLATIVE ADVISER.

Bangkok, 6th August 1906.

BANGKOK:

PRINTED AT "THE AMERICAN PRESBYTERIAN MISSION PRESS."

1906.

4
3954/7

CONTENTS.

	PAGE.
PRELIMINARY	1
PART I.—DIVISION OF THE CODE	8
PART II.—GENERAL PROVISIONS	11
PART III.—SPECIFIC OFFENCES	38

REPORT

ON THE

Proposed Penal Code.

PRELIMINARY.

The matter of the Penal Code has been under the consideration of the Ministry of Justice for many years.

It is almost needless to enter into details as to the advisability of codifying the Siamese Penal Law. The enactment of comprehensive Codes is a process to which every country is sooner or later bound to have recourse. A glance over the development of legal systems throughout the world will show that codification was initiated in Europe more than a century ago, and that at the present time almost every civilised country has a Penal Code of its own.

The first Penal Code worthy of mention was the French Criminal Code issued in 1791 during the French Revolution. It remained in force for about twenty years and was superseded in 1810 by the present Criminal Code, enacted under the direction and control of Napoleon the First.

During the years 1811 and 1812 when Napoleon's Empire had spread over part of Europe, the French Penal Code was extended to Italy, Westphalia, Belgium, Holland and part of Switzerland. After the fall of Napoleon, it remained in force in most of those countries, and wherever it was repealed and the former laws reestablished, the various Governments realising the superiority of the Code system, undertook the revision and codification of their own penal legislation.

In Italy, a Penal Code which was a mere copy of the French Code was issued in 1819 for the Kingdom of Two Sicilies; Parma enacted her Code in 1821; the Roman States in 1832; Sardinia in 1839; Tuscany in 1853; and Modena in 1856. After the unification of Italy in 1859, the Sardinian Code remained in force in the Northern Provinces, the Tuscan Code in the Central

Provinces and the Code of Two Sicilies in the Southern Provinces. Those three Codes were repealed and superseded by the new Italian Code in 1889.

In Central Europe, the Prussian Government enacted a Penal Code in 1805, but it applied only to part of Prussia. The French Code remained in force up to 1870 in the Prussian Provinces of the Rhine. In the other States of Westphalia, the French Code was repealed and new local Codes were issued. The movement in favour of codification extended to the other German States: Bavaria (1813), Oldenburg (1814) Mecklenburg (1817), Saxony (1838), Wurtemberg (1839), Hanover (1840), Hesse (1841), Brunswick (1842), Baden (1845). In 1870 a Penal Code for the North German Confederation was enacted and extended afterwards to the German Empire. It was considered at the time the most elaborate enacted since the French Code, embodying the latest views of science on criminal matters.

In Switzerland, the criminal legislation is not a federal matter, it is left to the Cantons. Each Canton has its own Penal Code. The first cantonal codes enacted were: Grisons (1825), Zurich (1835), Lucern (1836), Basel (1839). The most recent are Appenzell and Glaris, both enacted in 1899.

Austria had one of the oldest Codes, enacted in 1803. It was superseded by a new one in 1852. In Hungary, a most elaborate Code was issued in 1878-1879.

In Belgium, the French Penal Code has remained in force. It has been revised and amended several times. The last revision ended in an almost new code enacted in 1867.

In Holland, the French code remained in force up to 1881. The new code then issued by the Dutch Government substantially differs from the French Code and constitutes a quite original work.

Spain and Portugal have also been provided with Codes. The Portuguese Code is dated 1884.

In Northern Europe codification is also prevalent. Denmark and Sweden have Penal Codes. In Norway, a Penal Code was enacted in 1842 and repealed in 1902 by a new one. Russia codified her Penal Laws in 1845 and issued a new Penal Code in 1905. Finland has a separate Penal Code, issued in 1889.

Servia, Romania and Bulgaria have also Penal Codes. The Bulgarian Code was issued in 1896. The Greek Code, which is an amalgamation of the French and Bavarian Codes was enacted in 1834.

Even in Mohammedan countries, where Penal Law is part of the religious law, such Penal Law has been codified. Turkey enacted a Penal Code in 1856. Tunis issued one in 1861. Egypt has comprehensive codes for both the Egyptian Courts, and the mixed Courts of Justice. The revised Penal Code for the Egyptian Courts, issued in 1904, constitutes a highly improved edition of the French Penal Code. A Penal Code for the Sudan was published in 1899.

The movement in favour of codification of Penal Laws has spread from Europe to other continents. Brazil issued her Criminal Code in 1830. Since then, Argentine, Chile, Mexico, Peru, Paraguay have passed Penal Codes. The most recent Codes in the hispano-portuguese part of America are the Penal Codes of Uruguay (1889), Ecuador (1890) and Colombia (1896). In Asia, Japan had a Penal Code compiled by Mr. Boissonade, a French Lawyer. It is in force since 1882. The Japanese Government is now engaged in the revision of this Code. A new draft has been published in 1903. Corea has been provided with a Penal Code last year. Moreover several European countries provided with Penal Codes have more or less extended the scope of these codes to their colonial possessions or passed special acts for the adaptation of their codes to their separate colonies. The Congo State has a Penal Code of its own, compiled by Belgian lawyers.

There remains only one country which seems to be still unwilling to codify its Penal Legislation. It is England. But the English ideas in that respect are far from being prevalent wherever the English language is spoken. In North America, Connecticut enacted a Penal Code in 1830. Indiana in 1831, Georgia 1832, etc. At the present time, almost all the United States are provided with Penal Codes, and Federal laws have been passed enacting Penal Codes for the Territories: the last one is the Penal Code for Alaska (1899).

Even in the British Empire, the United Kingdom stands rather as an exception; the great majority of British subjects are ruled by Penal Codes:

India has her wellknown Penal Code of 1867; the Dominion of Canada and the Straits Settlements have Penal Codes. South Africa has codified the Roman Dutch Law, which is also in force in Ceylon. New Zealand and the colonies of Australia have also codified their Criminal Law. Even in England, there is a feeling in favour of such codification, and several bills have been presented to the Parliament to that effect.

It may be said therefore that, with one exception all civilised countries have realized the superiority of codification over any other legal system, either common law or case law.

There are already in Siam a great many legal provisions concerning criminal matters, but those provisions are scattered in many different acts. Some of those acts may be considered adequate, but some others are either obsolete or inconsistent with each other, and extremely intricate. They are not in keeping with the great improvement that has taken place in the organization of Siamese Courts of Justice. On several important points there are only rulings of the Dika Court, and no proper provision of Law. On some other points, there exists not even a ruling of the Dika, but only a certain usual practice in the Courts. Of course such rulings and practice are most in accordance with the ideas and provisions of modern Codes, but they are case law, that is to say they are difficult to find out and they do not give the public and the judges such a steady basis as Statute law would do. In countries like Siam, where so large improvements are being made and the administration is being transformed in every respect, what is most necessary is short lucid Codes, accessible, and easily understood by the people. To the public it will give a fair knowledge of their duties and rights. To the judges a clear and simple statement of law, to which they may refer in any case coming under their jurisdiction. Besides, the question of codification has in Siam its peculiar importance with regard to foreign relations. It seems doubtful whether foreign Powers will ever consent to the abolition of the extraterritorial rights as long as Siam cannot bring forward a better legal system. It may be remembered that by section 1 of the protocol signed on the 25th. February 1898 between Siam and Japan the Siamese Government has consented "that Japanese Consular Officers shall exercise Jurisdiction over Japanese subjects in Siam

“until the Judicial reforms have been completed, that is to say until a criminal Code, a Code of criminal procedure, a civil Code, a Code of civil procedure and a law of constitution of the Courts of Justice come into force :”—It is probable that other Powers will not give up their rights of jurisdiction except under some conditions of the same kind.

Such were undoubtedly the reasons which induced the Ministry of Justice to take up the matter of codifying the Penal Law. In the year 116 a commission was specially appointed for that purpose. It consisted of the following members ;

Prince Eijit, who had just retired from the Ministry of Justice.

Prince Rajburi, Minister of Justice.

Phya Pracha, Chief Judge of the Civil Court.

M. Colin-Jacquemyns, General Adviser to H. S. M's. Government.

Mr. Kirkpatrick, Legal Adviser.

Dr. Masao, Assistant to the General Adviser.

Parts of the Criminal Law were examined by the Commission, but the sittings were discontinued long before the commission had completed its work.

The matter was then taken up conjointly by Dr. Masao and Mr. Schlessor (who had succeeded Mr. Kirkpatrick as Legal Adviser), and a draft Code representing the result of the joint work of Dr. Masao and Mr. Schlessor and the final revision made by Mr. Schlessor in Europe was sent to the Ministry by Mr. Schlessor on the 24th November, 1904.

The question of the Code was submitted to the Legislative Adviser on the 30th day of January, 1905, together with Mr. Schlessor's draft.

A report of the Legislative adviser dated the 10th February, 1905, was made containing suggestions as to the lines on which a commission should be formed and that it should carry on its labours with Mr. Schlessor's draft used as a basis ; that enquiry should be made about the existing Penal Laws and rulings and decisions of the Courts. It was also suggested that the work of the Commission should be adapted to the customs and wants of the country and should result in a codification of Penal Law at present in force in Siam rather than the importation of an entirely new Code.

Such views having met with the approval of the Siamese Government a

drafting Commission was appointed on the 18th day of April 1905. The Legislative Adviser was to preside over the said Commission, which included :

Mr. W. A. G. Tilleke, Director of Public Prosecutions and acting Attorney General ;

Phra Athakarn Phrasidhi, Judge in the Court of Foreign Causes ;

Luang Sakon Satiyatharn, Judge in the Civil Court.

The first sitting was held on the 19th. June, 1905 with thirty subsequent sittings up to the 22nd. December 1905.

The work was carried out on the following lines :—

The enquiries about Siamese law and rulings and decisions of the Courts were made by Mr. W. A. G. Tilleke, Luang Sakon and Phra Athakarn.

The comparison with modern Codes was made by the Legislative Adviser.

The Codes used for comparison were :

The French Penal Code enacted 1810, amended by 19 different acts, issued 1832-1905.

The Indian Penal Code, enacted 1867; amended 1870, 1882 and 1886.

The Belgian Penal Code enacted 1867.

The Dutch Penal Code enacted 3rd. March 1881.

The Italian Penal Code enacted 30th. June 1889.

The revised draft of the proposed new criminal Code of Japan, published 1903.

The revised Penal Code for the Egyptian Courts enacted 14th. February 1904.

References were also occasionally made to the German, Danish and Hungarian Penal Codes, and to various foreign laws dealing with criminal matters.

Mr. Schlessers draft being used as a frame work, the Legislative adviser revised it, and submitted such revised text to the Commission as a basis for discussion, together with the corresponding provisions of modern Codes. The other members submitted the provisions of Siamese Laws and rulings and decisions of the Courts. A new text was thus drawn up and translated into Siamese.

The outcome of our labours was the adoption of a draft which differs substantially from Mr. Schlessers proposed Code.

We have compiled the Code to the best of our ability, but, taking into

consideration the extensive nature of the work, we think its general revision by a higher commission would be beneficial, before submitting it for the Royal Sanction.

In view of such revision, we suggest :—

1. That the Siamese translation be revised by the most able persons that can be obtained.

2. That copies of both the English and Siamese texts be submitted to the Legal Advisers in the Ministry of Justice asking for their written observations.

3. That various provisions be submitted to the various Ministries which are more or less specially concerned with such parts, as shown hereafter :

To the Foreign Office : Sections 8 and 9 dealing with application of Penal Laws and sections 124 to 127 dealing with offences against the Chiefs and Representatives of Foreign States.

To the Ministry of the Interior : Sections 131 to 146 dealing with offences against officials. Sections 147 to 160 and 162 to 165 dealing with malfeasance in office. Sections 246 and 247 dealing with forgery committed by officials.

To the Ministry for War : Sections 117 to 123 dealing with offences against the external security of the State.

To the Ministry of Finance : Sections 134 to 146 dealing with offences against officials. Sections 142 to 160 and 162 to 165 dealing with malfeasance in office. Sections 219-227 dealing with false money. Sections 239 to 247 dealing with false documents.

To the Ministry of Public Works : same sections as for the Ministry of Interior, and also : Sections 208, 209, 213, 219 dealing with offences against public communications ; Sections 234 to 236 dealing with forgery of tickets issued to travellers on public conveyances ; Sections 258 and 259 dealing with petty offences.

To the Post and Telegraph Department : Section 161 dealing with disclosure of mail matter ; Sections 231, 233 and 236 dealing with forgery of postage stamps.

To the Ministry of Local Government : Harbour Master Department : Sections 210-211 and 218 concerning injury done to ships, lights, buoys, etc.

To the Sanitary Department ; Sections 215 to 218 concerning adulteration of human food or drink : Section 248 concerning false statements in

medical certificates, Sections 358 and 359 dealing with Petty offences.

To the Police Department: the whole Code, as the Police may have suggestions to submit concerning any provision in the draft.

The opinions and observations to be sent to the Legislative Adviser who will examine them with the Drafting Commission, and report the result of their examination to the higher Commission.

In order to make clearer the views and ideas of the drafting commission, we beg to submit the following explanations which refer 1) to the division of the Code; 2) to the General Provisions; 3) to the Specific Offences.

PART I.—DIVISION OF THE CODE.

It may be seen by the number of Sections that our draft would constitute one of the shortest Codes :—

	General Provisions.	Specific Offences.	TOTAL.
1. Belgian Code ...	100 Sections	467 Sections	567 Sections
2. Indian Code ...	121 "	390 "	511 "
3. Italian Code ...	103 "	395 "	498 "
4. French Code ...	84 "	400 "	484 "
5. Dutch Code ...	91 "	332 "	423 "
6. Siamese Draft ...	110 "	253 "	363 "
7. Egyptian Code ...	69 "	279 "	348 "
8. Japanese Draft ...	86 "	213 "	299 "

The Japanese and Egyptian Codes are the only ones which number less sections, but they are not much shorter, because the Siamese draft includes several matters which are not included in the Egyptian Code and Japanese Code, such as "Explanations," "Civil Claims," "Prescription," &c.

Besides, the sections of our draft are very short. They are shorter than those of any other Code.

Moreover, several general principles of law, which are tacitly admitted in many countries were expressly laid down in the draft, for the guidance of the Siamese Judges.

The Code has been divided into two parts :—

1. General Provisions.
2. Specific Offences.

Such a division practically exists in all Codes. It is in accordance with the nature of the various provisions, some dealing with general rules, the remainder with punishments provided for each specific offence.

Most of the Foreign Codes are divided into more than two parts. For instance :

The French Code is divided into four parts :—

1. Punishments.
2. Criminal Liability.
3. Crimes and Misdemeanours.
4. Contraventions.

The Dutch Code is divided into three parts :—

1. General Provisions.
2. Offences.
3. Contraventions.

The Italian Code is divided in the same way as the Dutch Code.

The Indian Code is divided into 23 Chapters, Chapters 1-5 and 23 dealing with General Provisions, and Chapters 6-22 dealing with Specific Offences.

In the Egyptian Code there are four parts :—

1. General Provisions.
2. Offences against the Public.
3. Offences against private persons.
4. Contraventions.

In Belgium and Japan only are the Penal Codes merely divided into two parts, :—

1. General Provisions.
2. Offences.

We adopted the Japanese and Belgian division as being the most simple and most logical.

There are in our draft no such distinctions as Offences and contraventions, or Crimes, misdemeanours and contraventions.

The distinction between ordinary offences and contraventions, as made in the Italian and Dutch Codes is that ordinary offences are infringements of the

natural rights of men and society, acts the criminality of which everyone must be conscious of, whilst contraventions do not entail criminal intent and are offences created by law, so that contravention exists only when provided by law. For instance, stealing is a breach of the rules on which society is based and is considered an offence everywhere, whilst driving on the wrong side of the road is only a contravention when local regulations have determined which side is the wrong, and provided a penalty for such act.

It follows that contraventions are distinguished from ordinary offences by nature only, not by importance, and that the punishment for a contravention may be higher than the punishment for an ordinary offence. In the Dutch Code a contravention relating to gambling is punishable with six months imprisonment or 3,000 florin fine, whilst several offences are punishable with 3 months imprisonment only. This leads already to a certain confusion. On the other hand, although the distinction is quite clear from the legal and logical point of view, it gives rise to practical difficulties, because many acts may be considered in fact sometimes as offences sometimes as contraventions the right qualification depending upon the most subtle distinction. For instance: The Dutch Penal Code Section 187 says that:—" whoever destroys or damages any notice posted by a competent official with the intention of preventing such publication being known to the public " commits an offence. The Section 447 says that:—" whoever, without having the right to do so, destroys a notice posted by a competent official " commits a contravention. In that case the distinction depends entirely upon the intention of the offender. If the offender intended to prevent the publication being known to the public, he committed an offence which renders him liable to imprisonment not exceeding one month or fine not exceeding \$300. If he had no such intention, he committed only a contravention punishable with fine not exceeding \$15. But to establish the real intention of the offender will be extremely difficult in many cases.

It happens also that lawyers who agree on the principle do not agree on its application and on the qualification to be given to certain specific acts. Some of them consider such acts to be offences; some others consider the said acts to be contraventions.

We thought it better not to give too much importance to such a

distinction, and so we placed the unimportant offences together under the title " Petty Offences " which does not involve any reference to the above mentioned controversy. The distinction is only practical. Petty offences include almost all contraventions, and also several acts which would be considered legally as offences, but do not deserve a severe punishment. All offences entailing one month imprisonment as maximum were deemed " Petty Offences."

These could have been distributed under the other headings of Book II., but the advantage of putting them together, is that special rules have been laid down for these petty offences as regards attempt, accessories, intention, recidivism, etc. The effect of such such rules is: 1st) to render the trial and judgment of petty cases easier; 2nd) to lessen the consequences of petty offences in case of recidivism. If scattered in titles I to IX., it would have been impossible to do this.

As to the distinction between crimes and misdemeanours, such distinction exists in many modern codes, but principally on account of procedure and trial. It corresponds in several countries to trial with a jury or without a jury. It is often made by distinguishing two classes of punishments: criminal punishments and misdemeanour punishments, so that an offence liable to criminal punishment is a crime and an offence liable to misdemeanours punishment is a misdemeanour. The distinction is quite arbitrary from the point of view of criminal liability. To draw a line between the highest offences or crimes and the so called misdemeanours is impracticable because it depends more or less upon the merits of each particular case. It may be useful in procedure for determining the competent Court. But the question of the relative competence of the Siamese Criminal Courts was not before the commission, and we thought it better not to make any distinction by which the Ministry might be hindered in that respect. The question is left for the Code of Criminal Procedure.

PART II.—GENERAL PROVISIONS.

Chapter I. Explanations.

This chapter includes the explanation of Siamese terms used throughout the whole Code. The definition of each specific offence is to be found in Book II. The list in section 5 may be altered in case it be found that any unexplained

term is not quite clear. This depends principally upon the Siamese lawyers to whom the draft may be submitted.

Chapter II. Application of Penal Laws.

It follows from the provisions of Section 9, Sub-section 3, that a Siamese sentenced in a foreign country who evades punishment or escapes from custody cannot be retried in-Siam. This is an application of rule *non bis in idem*. It is in accordance with the Anglo-American ideas, but it is contrary to the provisions of several modern Codes. The Japanese Code Section 5 provides that in such a case a new prosecution may be entered and a new punishment awarded. The question may be brought before the revising commission.

Chapter III. Punishments.

There are two classes of Punishments :—

Principal penalties, which may be inflicted alone.

Accessory penalties, which may be inflicted only as accessory or in addition to a principal penalty.

The many different principal punishments in modern Codes, may be considered under 4 Classes :

1. Death.
2. Deprivation of liberty, with or without hard labour
3. Fine.
4. Forfeiture of Property.

The various denominations used in the modern codes have been made for the purpose either of classifying the offences or to render clearer the rules of procedure. Practically, there is often one and the same punishment under different names: In France, imprisonment is termed reclusion or detention, when inflicted for crimes (5 to 20 years); it is called imprisonment when inflicted for less than 5 years. In Italy fine for misdemeanours is termed "multa" and fine for contraventions "ammenda". In Japan, deprivation of liberty from one day to one month is termed "detention"; when from 1 month to 15 years it is termed "imprisonment". By many foreign laws, deprivation of liberty may be undergone either at home or in a colony. Deprivation of liberty undergone outside the country is called "transportation", "relegation", "forced labour", etc.

But, although the conditions where the punishment is undergone may

differ, the nature of the punishment, viz : deprivation of liberty with labour, is the same.

As explained beforehand, there was no reason for making in Siam any such classification of offences as crimes, misdemeanours and contraventions. There was consequently no need of any corresponding classification of punishments. We therefore agreed that the penalties should be distinguished only according to their specific nature.

The penalties admitted were :—

1. Death.
2. Imprisonment of two descriptions namely
 - a) Simple.
 - b) Rigorous.
3. Fines.
4. Forfeiture of property.

To these penalties were added :—

5. Whipping.
6. Security for keeping the peace.

The penalty of *Death* has been abolished in Italy, Holland, Portugal, Roumania and part of Switzerland. There was about 20 years ago a very strong movement in favour of abolishing the penalty of death. Such movement seems to be decreasing. The penalty of Death has been maintained in the Egyptian and Japanese Codes, which are the most recently enacted :

It has been maintained by the commission for the following offences :

- Acts of violence against the King.
- Insurrection.
- Murder with aggravating circumstances.

Imprisonment. No such systems as solitary confinement and transportation to a remote place are possible in Siam. Solitary confinement would entail enormous expenses for buildings. Transportation would be very expensive too, and besides there seems to be no proper place for transportation in Siam except in the islands in the Gulf or along the Malay Peninsula in places actually used as resorts. Therefore, the various kinds of deprivation of liberty which exist in modern Codes, such as penal servitude, hard labour, reclusion, solitary confine-

ment, transportation, etc., were summed up in imprisonment of two descriptions, simple and rigorous. Rigorous imprisonment entails hard labour. Simple imprisonment includes such work as will not entail hard labour.

Imprisonment may be either for life or for a determined period. The actual practice in Siamese Courts is that imprisonment for a determined period shall not be over 20 years, and this practice has been embodied in the draft.

In India the maximum is 10 years. In the Dutch Code it is 20 years, in the Italian Code 24 years, in the Egyptian Code 15 years, in the Japanese Code 15 years. The Egyptian and Japanese Codes admit that imprisonment over 15 years is equivalent to imprisonment for life. We admitted that limited imprisonment may extend to 20 years, but the matter may be the subject of further discussion and examination.

Fine. It may be said that to a certain extent the Siamese law and lawyers confuse fine and damages.

Fine is a penalty, inflicted as a punishment for the offence committed. It is payable to the Government. "Damages" are a civil remedy allowed for making good to the injured person any injury caused by the offence. It is payable to the injured party. The Law Laksana Wiwat which deals with ordinary assault provides that the fine inflicted by the Court is to be divided, half for the Government and half for the injured person. Such a fine includes both fine and damages.

The Draft Code has provided for fines as distinguished from damages, which is the system unanimously adopted in modern Codes.

The maximum fine has been fixed at Ticals 5,000 except that in case of bribery it may amount to double the value of the bribe.

The Dutch Code makes \$600 (Ticals 800) a maximum except in two cases where \$10,000 (Ticals 13,300) and \$3,000 (Ticals 4,000) are provided.

In the Italian Code the maximum is 10,000 lire, viz., Ticals 6,500. In France the highest figure in the Code is Francs 10,000, viz., Ticals 6,500, but in many cases the fine is proportionate to the amount of the fraud committed and there is no maximum.

In Japan the maximum is 1,000 Yen or Ticals 1,666.

In India there are no figures and the amount is left to the discretion of the Judge.

Fine is provided as an accessory penalty in almost all cases, but its infliction is left to the discretion of the Court. The Courts will have to examine in each particular case as to whether a fine would be an efficient and suitable punishment or not. It is needless to say that when a fine would only deprive the family of the offender of its means of subsistence, inflicting a fine would be not only useless but dangerous to the public security.

Special provisions have been drawn up for the levying of fines. The Siamese practice leaves it to the option of the person convicted either to voluntarily pay the fine or to undergo imprisonment, in lieu thereof. The Commission were of opinion that when the Court inflicts a fine in execution of a provision of law, there must be a pecuniary penalty, and it is not to be left to the discretion of the convicted person, to pay or not. Accordingly a fine may be levied by distress. If distress fails owing to the convicted person not having sufficient property, then imprisonment shall be suffered in lieu of fine. The levying shall not be compulsory, that is to say that whenever it appears that the convicted person has not sufficient property for the proceeds of the sale covering at least the costs and part of fine, it shall be lawful for the Sheriff not to use distress.

The rule as to the number of days imprisonment to be suffered in lieu of fine has been fixed at one day simple imprisonment for every tical fine.

A quite new provision has been inserted in case of offences punishable with fine only : when the accused voluntarily pays the maximum fine for such offence before trial, the right of prosecution ceases. This system was initiated in Switzerland and proved very successful in Police cases. It saves trouble to the Police and to the Courts.

Forfeiture of property. This is as a rule an accessory penalty. But it may be awarded alone in cases where property the mere possession of which is illegal has been seized, and no person is convicted.

General confiscation, viz. confiscation of all property belonging to a private person, is not admitted in modern Codes because depriving a person of all his property means ruin to the wife and children of the offender who are not responsible for the offence committed. Therefore, the Commission confined forfeiture to the actual property used for the commission of the offence.

Whipping. There is in modern criminal law a certain prejudice against corporal punishments. For many years, Siam has substituted the penalties of modern codes for the obsolete system of corporal punishments entailing mutila-

tions, which was provided by ancient Siamese Laws. But whipping was maintained by the Siamese Courts and is still in use.

Whipping has been suppressed in Japan, but still is in force in India and in the Straits Settlements for young offenders. It has been recently introduced into Egypt for the same purposes.

It has been considered by the commission as an adequate and suitable punishment for any offence committed by children under 18 years of age. For grown up persons it has been maintained as an accessory penalty in cases of bodily harm, theft, robbery and false evidence.

The provisions concerning whipping are framed in such a way that they may be taken out in case the Code be submitted to Foreign Powers for its application to foreign subjects and whipping be objected to.

Security for keeping the peace. Security for keeping the peace is not properly speaking a penalty. It is rather an uncommon system but very suitable in this country. It was proposed in the draft Police regulations 1897 sections 43 to 48. We are of opinion that it will prove extremely useful in the Siamese Courts.

Many modern Codes have other accessory penalties such as:—

1. Deprivation of political and civil rights.
2. Dismissal from Public Functions.
3. Police supervision.

1. The deprivation of Political rights entails in modern Codes deprivation of the right of voting. As there are no proper political rights in Siam, such deprivation would be useless. The said penalty includes also the deprivation of the right of being a juror. There is no jury in Siam, and consequently no possible deprivation of such right. With regard to the civil rights, it seems useless to enact their deprivation so long as they have not been properly set out and provided for by a Civil Code. As a matter of fact, the sole civil right which the convicted persons are generally deprived of is the right of being appointed trustee of an estate or a guardian of children under age. We did not think it worth making special provisions for dealing with those cases.

2. The dismissal from Public offices, and the perpetual or temporary incapacity of being vested with official duties are provided as penalties in several Codes, namely in the Egyptian Code and in the Japanese Code. The

commission were of opinion that it was better to leave it to the discretion of the Government to dismiss or not officials when convicted, or to appoint as officials persons who have been previously convicted. Such opinion was based on the idea of not interfering with the internal management of Public Administrations.

3. The Police supervision has proved in many countries to be a very successful system for preventing old offenders from committing new offences. The only question in Siam is whether the Police and Local authorities are not already too busy with their multifarious duties and whether they may secure all over the country an adequate supervision of released criminals. It must be remembered that Police supervision does not give good results unless it leaves sufficient liberty to the supervised criminal. Whenever the supervision is too strict, and the criminal is bound to live at a certain definite place and to report himself to the police authority from time to time, the police supervision entails such a hardship that it rather induces criminals to break the regulations and commit other offences. If the supervision is to be exercised by the police authority alone, that is to say if the police are to watch the conduct of released criminals, then the work will require a large staff and entail large expenses.

In the year 1897, the Police proposed draft police regulations, the sections 64 to 71 of which dealt with the question of the supervision of released criminals. The draft has not yet been enacted, and the majority of the commission, after examining it, were of opinion that the system should be embodied in the Code. The question may however be re-examined by the higher commission, and there is no reason why the Police could not be given certain powers which would enable them to have a knowledge of the criminals who are at large and their whereabouts. The system could apply to the professional criminal class only.

Calculation of terms of imprisonment. The general rule in the matter is that no proper imprisonment may be undergone until there is a final judgment inflicting such imprisonment. Before such date, the prisoner is not a convict but an accused person awaiting or undergoing trial and who cannot be subjected to forced labour.

From a purely legal point of view, it may be contended that the period

of previous detention is not to be taken into consideration, as it does not constitute a legal punishment.

Previous detention however entails in fact deprivation of liberty. Moreover, it often happens that out of different persons charged with the same kind of offence some are on bail and some are not. Some may be detained several months under trial, whilst the others will wait for a few days only. Supposing the sentence inflicted upon each of them to be the same, the actual deprivation of liberty would be of different length in each separate case.

There must be henceforth rules for deducting previous detention from the sentence to be undergone. The scale in the draft is provided by section 36, which leaves it at the discretion of the Court to allow or disallow the deduction. It gives therefore to the judge the power of increasing punishment by disallowing deduction for previous detention.

As to the rate of deduction it has been fixed at 3 days previous detention for 1 day rigorous imprisonment and 2 days previous detention for 1 day simple imprisonment, on account of the fact that prisoners pending trial are not subjected to forced labour.

The only difficulty in calculating the deduction is to fix the day on which the previous detention is considered as having ceased.

The general rule is that previous detention ceases when the judgment has become final. For instance take a man who was remanded in custody on the 1st. April 125. On the 1st. July 125 he is sentenced to 6 months rigorous imprisonment. If he does not appeal, the sentence becomes final 15 days after its reading, that is to say on the 16th. July. From that date only he may be subjected to hard labour, because up to the 15th. of July he had the right to lodge an appeal and therefore to remain in previous detention. If the above mentioned rule was to be strictly applied we should say that the convicted man has undergone three months and 15 days previous detention which are equivalent to 1 month and 5 days rigorous imprisonment. Therefore, the man would have to undergo 6 months less 1 month and 5 days, that is to say 4 months and 25 days or 145 days rigorous imprisonment from the 16th. July 125. His liberation would take place on the 8th. December 125. But in order to take the more favourable course for accused, the commission admitted

that when no appeal was lodged, the sentence should run and the previous detention should cease from the day when the judgment was read. In the present case the judgment having been read on the 1st. July the man would have to undergo 6 months rigorous imprisonment less the equivalent of 3 months previous detention, that is to say less 1 month. It makes 5 months or 150 days from the 1st. July. The liberation shall take place on the 29th. November 125 instead of the 8th. December.

Now, there is some difficulty in cases where the condemned person appeals. When a sentence has been appealed against, such sentence is not final, and the appellant, if in jail, does not yet suffer proper punishment. He remains in custody. If the appeal is pending for a long time it may be hardship upon him, because he has to undergo a detention which will count only as one third or one half in the calculation of the final punishment. For instance, if the case remains on appeal for 6 months, such period will only account for 3 months simple imprisonment or 2 months rigorous imprisonment. On the other hand, if the previous detention was to be entirely deducted from the date of the judgment of the Court below, it would induce every convicted person to appeal, because they would have by so doing some chance of undergoing part of their sentence of imprisonment with forced labour in the shape of detention without labour. This would increase the number of frivolous appeals.

In the draft Code, it is suggested that the period of detention between the reading of the first judgment and the final sentence on appeal be assimilated to the period of detention previous to the first judgment. Such period would consequently be deducted according to the above mentioned scale, except if provided otherwise by the judgment. It follows that whenever the Court thinks that the appeal was frivolous, the Court shall be at liberty to order the sentence to be calculated from the day of the judgment on appeal. In case the appeal was not frivolous, but the Court sees no reason for reducing the sentence, the Court may also deduct the previous detention or disallow its deduction. But in case the sentence be reduced on the ground that the punishment awarded by the Court below was too high, then it appears that the accused was right in his appeal, and a special subsection provides that the deduction shall be compulsory.

This system is framed after several recent laws. Nevertheless, in case its application be too complicated, or in consideration of the fact that in prisons up country persons under trial and sentenced persons are often treated in the same way and subjected to the same rules as regards labour, the higher Commission may examine the advisability of allowing deduction day per day.

Increase and reduction of punishment :—The principles admitted by the Commission on this matter will be explained in Chapter IV. Sections 39 to 46 provide rules for the calculation of such increases and reductions. The system is not so intricate as it seems at first sight. The following illustrations will explain the working of Section 45 and 46 :—

A. commits robbery on an object of public worship. The Court admits extenuating circumstances.

Section 131 says that a person committing robbery in respect of any object of public worship shall be liable to the punishment for robbery increased by one third.

Section 320 prescribes the punishment for robbery as imprisonment from 2 to 7 years.

Therefore A. would be liable to a minimum punishment of 2 years, plus $\frac{1}{3}$ of 2 years, that is to say 32 months, or to a maximum of 7 years plus $\frac{1}{3}$ of 7 years, that is to say 9 years and 4 months.

Section 70 says that whenever extenuating circumstances are found the punishment may be reduced by one half even if already reduced or increased under any other provision of the Code.

So that A. for the extenuating circumstances gets a minimum of 16 months or a maximum punishment of 4 years and 8 months imprisonment.

Another example: A. commits robbery of his parents goods; under section 320 he would get 2 to 7 years imprisonment.

Under section 64 whoever commits an offence of this nature against his parents shall be liable to the punishment prescribed for the offence reduced by one-half.

Thus A. would be liable to a minimum of 1 year or a maximum of 4 years.

Extenuating circumstances being admitted he would still get off a half

of the above and be liable to a minimum of 6 months and a maximum of 21 months imprisonment.

Conditional Suspension of Execution of Imprisonment.

The system provided by sections 47 and 48 was initiated in Belgium, and afterwards introduced in France, Egypt and several other countries. It has proved extremely successful in cases where the Judge thinks that the provision of the law which has been violated must be enforced, but at the same time is reluctant to inflict punishment on account of the circumstances of the case, for instance when the accused is a first offender and has committed the offence under the impression that he was right in doing so, or when the accused is a woman and has small children whom she would be obliged to abandon if sent to jail, etc. Suspension is commonly granted in Belgium and France to offenders whose conduct does not denote real criminal instincts and who may be expected to reform if simply warned by the Court. Many persons will refrain from again committing an offence by fear of having to immediately undergo the conditionally suspended sentence, without prejudice to the punishment awarded for the subsequent offence. In France the percentage of such persons who again commit offences is extremely low.

The system, as provided by the draft, applies to imprisonment not exceeding 1 year. The higher Commission shall examine whether it may be extended to fines in cases where a fine is inflicted either alone or together with imprisonment not exceeding one year.

CHAPTER IV.

Causes which Exclude or Lessen the Liability to Punishment.

The provisions of sections 49 to 52 deal with the general principles of criminal liability.

Such general principles have been thoroughly examined by writers on Criminal Law. But, although there is a rather unanimous opinion that liability exists only when there is a criminal intent, the wording of such opinion in modern codes or law books cannot be considered fully adequate. Some Parliaments eluded the difficulty by abstaining from giving any definition. The Commission thought it more advisable to give a definition of liability which may be found in section 49 and explanations No. 7 and 8 in section 5.

The causes which exclude the liability to punishment are described in sections 53 and sections 56 to 62.

Those provisions are not absolutely necessary, because there is no liability to punishment whenever the criminal liability described in section 49 does not exist. The Court, when examining the question of liability of an offender, may content itself with seeing whether the fact comes under section 49 or not. If it does come, there is criminal liability; if it does not come, there is not criminal liability. Nevertheless, it has been found safer almost everywhere to give a description of the most usual causes which exclude liability. It is an advantage to have those matters strictly ruled, in order to avoid useless discussions in Courts, and to give the Judges clear statements of law on various cases in which the question of liability, if not defined by a precise rule, would be left open to discussion and to the personal opinion of the Judges.

The rules in the above quoted sections refer to the cases of necessity, lawful defence and lawful command. They embody the practice actually followed in Siamese Courts, and are in accordance with the provisions of the modern Codes. The explanation why the right of lawful defence of life honour and property has been extended slightly beyond the provisions of several Codes is on account of offences against life, body and property being still so prevalent in Siam.

Under the same chapter are the causes which only lessen the liability to punishment.

Before dealing with such matter, a preliminary explanation is necessary:

In prescribing punishments for each specific offence, the recent codes use either of the following systems:

1) To provide for each offence a maximum punishment and a minimum punishment. For instance 1 to 5 years imprisonment or 100 to 1000 Ticals fine. The Court cannot inflict more than the maximum or less than the minimum, except under the special provisions for increasing or decreasing penalties.

2) To provide for each offence a maximum punishment only, and to leave the minimum at the discretion of the Court. Then, the Court cannot inflict more than the maximum, but it may inflict the lowest penalty prescribed by law, say 1 day imprisonment or 1 Tical fine.

The first system is still used in France, and Germany.

The second one exists in England, India, and has been adopted by the Dutch Code.

In Egypt and Japan, both systems are amalgamated.

The second system is extremely simple and convenient. When there is no minimum, the Court may lessen the punishment at its discretion; there is no need of provision for extenuating circumstances, no need of such distinction as provocation, young offenders, weakness of mind, etc. The Law has only to provide for cases in which no punishment shall apply. It is unnecessary to enact sections about the lessening of punishment. But there is one drawback; such system gives the judges an enormous power. A Court may, for instance, award one day imprisonment only for heinous murder; it may be unfair, but it would not be contrary to law. On the other hand, when a maximum only is provided by law, the judge has no proper direction as to what penalty he must inflict in each specific case. Take a case of murder without aggravating circumstances. The Dutch Code section 287 provides for imprisonment not exceeding 15 years as punishment. If the Judge is not a well trained man, he will doubt whether he must inflict the maximum, or less, and how much. He cannot gather from the law what intention the legislature had. He may therefore inflict an inadequate punishment. On the contrary, under section 364 of the Italian Code, the Judge knows that the punishment for murder is imprisonment for a period of from 18 to 21 years. It is fairly simple to apply the law correctly.

Under the actual circumstances, the members of the Commission were of opinion that it would be safer for the Siamese Judges and for the public to have a maximum and a minimum enacted at least for all offences which involve a serious breach of the peace and an unquestionable criminal intent. For other offences, a maximum was deemed a sufficient provision. We made it accordingly a rule, whenever the maximum punishment was over three years imprisonment to provide for a minimum punishment, and whenever the maximum was under three years imprisonment, to have no minimum punishment provided. Of course, there are exceptions to the rule, as the advisability of having a minimum punishment enacted was examined for each separate offence, and was decided according to the merits of each case. Such a middle course has been taken in the Egyptian, Italian, and Japanese Codes, and we trust it will prove the most suitable to the actual organization of Siamese Courts.

To admit minimum punishments entailed the necessity of drawing

clauses in connection with extenuating circumstances because there are cases in which even the minimum punishment provided by law would constitute too high a penalty. Such clauses do not properly exist in the Siamese penal law, because, apart from a few recent regulations, Siamese law does not provide maximum and minimum punishments for each offence. There is only a rule that the imprisonment must be about a certain figure provided in the regulations of the Ministry of Justice. The Court has the power to inflict more or less.— However, when the Court has reasons to think that the punishment should be far less than the figure in the regulations, it generally gives a reason for such lessening, and those reasons, if collected together, would constitute a fair collection of "extenuating circumstances".

As to the way in which the penalty should be modified on account of extenuating circumstances, two systems also are to be found in modern Codes.

1. When the Code provides for a scale of punishments, reductions are made by awarding one or two degrees less.

For instance in the French Code, the scale of punishments is :

1. Death.
2. Transportation for life.
3. Transportation of from 5 to 20 years
4. Detention of from 5 to 10 years-
5. Imprisonment of from 6 days to 5 years.
6. Imprisonment "de police" 1-5 days.

Then, reductions are made by awarding say transportation for life instead of death, imprisonment of from 6 days to 5 years instead of detention, etc.

2. When there is no scale of punishments, reductions may only be made by reducing the penalty by a definite fraction say $\frac{1}{2}$, $\frac{1}{3}$ etc. This is the Dutch and Italian system and has been followed by the Commission.

Reduction of penalty by a fraction means reduction of both the minimum and the maximum provided by law. For instance a penalty of from 12 to 18 years imprisonment, if reduced by one third becomes a penalty of from 9 to 12 years, If reduced by one half it become a penalty of from 6 to 9 years.

With regard to the extenuating circumstances themselves, they are

divided into two classes; specific circumstances and general circumstances.

The specific circumstances are :—

1. Cases in which the offender, by reason of unconsciousness or of unsoundness of mind was only partially able to appreciate the nature and illegality of his acts.
2. Cases in which the offender has acted in excess of what is necessary or permitted by the provisions of law concerning necessity, lawful defence or lawful command.
3. Youth.
4. Provocation.
5. The fact that the author of an offence against property is related to the person against whom the offence was committed.

These are all cases in which the criminal liability is extenuated or lessened. In number 1 and 2, the criminal liability may be reduced to a very large extent. The Code admits that in such cases the punishment may be reduced at the discretion of the Court, which is not bound by any minimum punishment. In numbers 3, 4 and 5 the reduction allowed by law is fixed at a certain definite rate, either one half or one third of the original punishment.

The provisions concerning young offenders have been framed principally after the Egyptian Penal Code and the specific enactments issued in India, Burmah and Straits Settlements. They are in accordance with a draft act which has been recently submitted to the Ministry of Justice concerning Reformatory Schools. There is a large amount of juvenile crime in Bangkok. The offenders are, as a rule, young people of from 12 to 16 years of age who are orphans or have been turned out of home by their parents. They live in public places. Their great resorts are the gambling houses. They do nothing for a living but snatch or steal. The system of whipping them when they are caught or sending them to prison has no effect. Whipping constitutes for them only a light punishment. After it has been suffered, the boys return in the street where their ultimate fate is certain. If imprisoned, they get acquainted with professional criminals and when they are released they are worse than before. They are the source from which the great body of professional criminals are chiefly recruited. It is rather hopeless to try to

reform grown up criminals. But these young offenders may be reformed if put in a proper school, under decent people, where they may be taught either agriculture or some sort of handicraft. Not only a large number of them will turn honest, but the principal cause of professional crime will be done away with.

Unconsciousness due to intoxication is explicitly or impliedly treated in many legislations as lessening the liability of the offender in the same way as unconsciousness due to any other cause. The commission have examined the advisability of such system. After a long discussion, it has been decided, on account of intoxication becoming more prevalent in Siam, not to consider [it always as lessening the liability, but to give it the benefit of the provisions dealing with unconsciousness only when it is involuntary, that is to say when the thing which caused the drunkenness was administered to the offender without his knowledge or against his will. In any other case, the Court may only apply extenuating circumstances under section 70, as explained hereafter.

Besides those specific circumstances, section 70 of the Code provides for general extenuating circumstances which are left entirely to the discretion of the Court. These circumstances may be facts which the Court considers as lessening the criminal liability of the offender. They may also be circumstances which do not directly refer to the liability of the accused, but may nevertheless induce the Court to lessen the sentence, such as anterior good conduct, the length of previous detention, the confession of accused, his efforts to minimise the injurious consequences of the offence he committed, etc.

Such general extenuating circumstances may, in the draft system, be applied concurrently with specific circumstances. Moreover, the same circumstances, say, for instance, provocation, may be held in extenuation, once under section 65 and secondly under section 70.

By comparing the different sections dealing in extenuation of penalties it may be seen that the Courts are granted a very large power of reducing punishments;

First of all, whenever the Code provides for imprisonment and fine, the Court may, under section 29, and without having to call upon any extenuating circumstances inflict imprisonment only, without fine.

Whenever there is no minimum term provided for imprisonment, the Court may inflict as light an imprisonment as it thinks fit.

When there is a minimum, and there exist any of the special circumstance which lessen the liability, the Court may, by referring to such circumstances, reduce the imprisonment by one third or one half, according to the provisions of the Code. If there are several of these circumstances the several reductions may be applied concurrently.

If there are no such special circumstances, the Court has nevertheless the right to call upon any circumstances which the Judges consider to lessen the liability of the offender, and, on account of those circumstances, to reduce by one half the punishment provided by the Code. Moreover, such extenuation may combine with the reductions awarded under special extenuating circumstances.

Finally, should the penalty so reduced be less than one year imprisonment, the Court has then the power to order the execution of the imprisonment to be suspended under section 47.

Under those provisions it may be expected that the Courts will never be bound to inflict punishments which they may consider too severe for the offence committed.

Aggravating circumstances. There are no aggravating circumstances described in Book I of the Code except recidivism. Some will be found in Book II. They are specifically provided and arise only out of circumstances of fact relating to the offence itself or to the person of the offender. As they entail increase of punishment and hardship on accused, they are never left to the mere power of appreciation of the Courts. They are minutely defined and described. There are no general aggravating circumstances like the general extenuating circumstances in section 70.

By application of section 70, a Court may reduce a punishment without being obliged to give any reason except that accused's behaviour or anterior good conduct or weakness of mind affords sufficient grounds for granting extenuating circumstances. On the contrary, aggravating circumstances depend always upon facts which are to be materially proved and are never at the discretion of the Court. For instance, recidivism constitutes an aggravating

circumstance only when the subsequent offence has been committed within a limited period after the prior offence. It shall not depend upon the Court to extend such period. An aggravating circumstance in several cases arises out of the fact that the offender is related to the person to whom he did bodily injury: the relationship in such case is defined by law, and cannot be extended by the Court.

The calculation of the increased terms of punishment is made in the same way as for reduction.

Rules are provided in section 46 in case of any punishment being increased and reduced concurrently. The rule is to increase first and reduce afterward, because the increased period of imprisonment is limited to 20 years, when there is no limitation for reduction. To reduce first would be less favourable to the accused. For instance take the case of a man committing gang robbery and being found guilty of special recidivism. The punishment for gang robbery is 10 to 15 years imprisonment. Under section 86, such punishment is to be increased by one half for recidivism; this makes 15 years to 20 years (as 20 years is a maximum for increased imprisonment). Now suppose the offender only attempted to commit the offence. The punishment is to be reduced by one third. It becomes 10 years to 13 years 4 months. If the original punishment was reduced first, by one third, it would become 6 years 8 months to 10 years. when increased afterwards by one half, it would make 10 to 15 years. The maximum then would be one year and 8 months more than by calculating in the other way.

CHAPTER. V.

Attempt.

In many laws, attempt is liable to the same punishment as the offence itself. The French Penal Code provides that attempt is assimilated to the offence.

There is no doubt that the criminal liability remains the same if the offender fails to commit the offence owing to circumstances not under his control. For instance take a person who intends to kill another. The offender fires a gun and misses the person he was shooting at. In such a case, the offender has done all what was in his power to commit the offence. If no person

was injured, this was due only to the fact that the offender had bad eyes or did not aim well. The criminal intent remains the same. Nevertheless, no Court would sentence such an offender to death, because the offence committed did not cause any harm to anybody. This means that the Courts never fail to take into consideration the consequences of the offence. The idea that the punishment must be proportionate to the injury done is extremely prevalent in Siam. In the Law Laksana Wiwat concerning assault, the punishments are awarded according to the importance of the wound inflicted without taking into consideration the criminal liability arising out of the intention of the offender. Under these circumstances the commission decided that the attempt should be liable to the punishment prescribed for the offence itself, reduced by one third. Such is the system in the Dutch and Italian Codes.

Several Codes make a distinction between an attempt and a non consummated offence. A non consummated offence is an offence where the offender has done all that was necessary for committing the offence and is only prevented from the commission by circumstances over which he has no control.

An attempt is a case where all that was necessary for the offence has not been committed.

For instance :— A. fires at B. intending to kill him. The bullet misses B. This is a non consummated offence. A, is about to fire at B; C. wards off the gun, and A. does not fire. This is simple attempt, because A. has not done all that is necessary for committing the offence. The criminal liability is of course larger in the case of a non consummated offence than in the case of a simple attempt. In the Italian Code the reduction of punishment is larger in the case of an attempt than in the case of non consummated offence. The commission was of opinion that such a distinction would lead the Siamese Courts into trouble. We decided therefore to include both attempt and non consummated offences as attempt.

CHAPTER. VI.

Participation in the Commission of an offence.

We admitted the usual practice that accessories are to be punished in a less degree than principals.

We considered as principals any persons taking part in the com-

mission of the offence, and any persons who instigated the offence.

Accessories are those who procure the opportunity for or facilitate the commission of an offence as described in section 77.

This includes Abetment by acts done prior to or at the time of the offence.

As to the acts done after the offence was committed they fall either under the sections 344—346 which deal with "Receiving Stolen property", or under section 199 which punishes persons who procure lodging for habitual offenders.

Sections 78 and 79 deal with the application of the preceding rules in case of any offence committed by means of publication of printed matter.

CHAPTER. VII. Concurrence of offences.

Whenever a person has committed several distinct offences in respect of which no final judgment has been given, such offences are deemed concurrent offences.

It may be that concurrent offences are either connected with or independent of each other,

They are connected whenever the offender by one and the same act violates several provisions of the Law. For instance. A. breaks into a house in order to commit theft. A. commits both trespass and attempt of theft. In such a case the general rule is that the most important offence only is to be taken into consideration: The other offence is considered as accessory. Consequently, the provision prescribing the severest punishment, that is to say the provision concerning the most important offence, is only to be applied. The idea is that although the offender committed a breach of several Provisions of the Law, he is only guilty of the principal offence committed, because the other offences are only consequences of the principal one, or means for committing such principal offence.

It may be also that instead of violating several provisions of Law by the same act, the offender commits several acts violating the same provision of the Law.

In such a case, it must be considered whether the acts were done quite separately, or in execution of the same criminal intent. For instance, if a thief commits theft in several distinct places, on several different days, there is no

connection between those acts. But if he enters a store, picks up an article, and a few minutes afterwards another article, there is a connection between his acts. He intended to take articles away from the store, and he acted in execution of the same criminal intent.

Whenever there is any connection, it is universally admitted that the offender is liable to the imprisonment provided for one offence only. If not, the Court would be lead into inextricable difficulties: in case of theft, for instance, it could be argued that there were as many offences committed as articles stolen; consequently, to steal ten articles of very little value would entail ten times the punishment awarded for stealing say one banknote of 1000 Ticals; or, when several articles are bound together in one bundle, there would be a question whether by stealing them the offender commits one or several offences. The provision in section 83 avoids this.

Whenever there is no connection between the different acts of the offender, then the offences are independent of each other and the case comes under the provision of section 84.

The different Codes do not agree on the solution to be given in cases where the concurrent offences are independent from each other. In French law, the highest punishment only is awarded, that is to say that the most important offence annulates the less important. In English Law, the penalties provided for each separate offence are aggregated. In Japanese Law, a middle course is taken. In cases where one offence is punishable with death or unlimited imprisonment, no other punishment shall apply. In cases where the severest punishment be imprisonment for a definite time, such punishment is to be increased by one half.

The Commission adopted the English system. We were of opinion that the fact that a person after having committed an offence commits a subsequent offence before being arrested does not give him any right to be treated with exceptional leniency for the second offence.

Section 84 admits therefore that the punishments shall be aggregated. It only provides that the aggregate terms of imprisonment, unless it be imprisonment for life, shall never exceed twenty years. The reason for such limitation is that when offences are punishable with imprisonment for a limited period, it would be contrary to the intent and purpose of the law to award unlimited imprisonment as a punishment for several such offences.

It may be noticed that the application of section 84 would be rather hard on the offenders in case of several distinct offences committed in execution of the same criminal intent, if there were no provisions for extenuating circumstances. For instance an offender commits house breaking: when trying to escape he strikes the owner of the house, causing him grievous bodily harm. He may be prosecuted under two counts viz: 1. Robbery; 2. Committing grievous bodily harm. Under section 323 he gets a minimum of seven years imprisonment for robbery. Under section 264 he gets a minimum of 2 years imprisonment for committing grievous bodily harm. It makes a total minimum of 9 years imprisonment, which is rather high. But the Court may reduce it to 4 years and 6 months by application of section 70.

CHAPTER. VIII.

Recidivism.

Recidivism is also a case of concurrent offences. But the expression "concurrent offences" is used only in the case of offences in respect of which no final judgment has been given. It refers to the case of offenders who are prosecuted at the same time and before one and the same Court under different counts.

On the contrary, Recidivism is the case of a man who commits an offence after he has been convicted of a prior offence, and the judgment concerning such prior offence has become final.

It is admitted that the sentence and punishment constitute a warning to the offender; it follows that there is more criminal liability on the part of the man who commits a subsequent offence after he has been sentenced for a prior one, than on the part of a man who commits a subsequent offence before he has been prosecuted on account of the prior offence. Hence the rule that in the second case, that is to say in case of concurrent offences, the maximum punishment may not be over the aggregate term prescribed for each separate offence, while in the case of recidivism, the punishment prescribed for the subsequent offence may be increased.

The writers on Criminal Law distinguish two kinds of recidivism, viz:

1. General Recidivism, or the fact that an offender has already been convicted for any other offence.
2. Special Recidivism, or when the old and the subsequent offences are similar.

Special recidivism is considered the most dangerous form of recidivism as it undoubtedly denotes criminal instincts.

Section 85 provides for General Recidivism. Sections 86 and 87 for special recidivism. The Law provides in any case for a limit of time after which there is no more recidivism. The limit is computed from the date of the completion of the punishment awarded for the prior offence, that is to say from the time since which the offender has been at liberty to commit new offences. If the limit was reckoned from the day of the judgment or from the day of the prior offence, it would sometimes have expired before the penalty had been entirely undergone. On the other hand, it would not be fair to consider a man as an old offender if say ten years after he has been released he commits a new offence. Such a delay is some evidence to show that he has no real criminal instincts and is not an habitual offender. The sooner a man commits a new offence after having been released from prison, the more criminal he must be considered:

Of course, the Court may grant extenuating circumstances in cases of recidivism as well as in any other case.

CHAPTER. IX.

Prescription.

Prescription means a certain definite period of time after which the right either to prosecute an offender or to execute a judgment is precluded.

The prescription of the right of prosecution already exists in Siamese Law. The Law Laksana Rab Fong provides that in case of petty thefts the injured person shall bring his claim within 1 month or 3 months; in case of assault, the Law Laksana Wiwat provides that the injured person shall bring his claim within 15 days. But there seems to be no limitation for the Crown Prosecutor, who may prosecute at any time after the offence was committed.

The draft Code does not make any difference between the prosecution entered by a private person and the prosecution entered by the Crown Prosecutor. Such is the system in the modern Codes. The reason is that whenever the limitation does not apply to the Crown Prosecutor, a private person may after a time limit has expired, evade the law by complaining to the Crown Prosecutor instead of entering an action himself. Although the

complaint was out of date, the Crown Prosecutor would have the right to prosecute by himself, and the limitation would be useless. Therefore, the draft provides for one and the same limitation applying to every person who is entitled to prosecute.

As to the length of the delay, it runs from one year to 15 years, according to the importance of the offence, with the exception that the right to prosecute for compoundable offences is extinguished if the person entitled to prosecute did not make his complaint within 3 months from the day where the offence and the person who committed it became known to him.

Compoundable offences are offences which cannot be prosecuted except on complaint of the injured party. In our draft, they include offences against morals, adultery, wrongful deprivation of liberty, defamation, cheating and fraud, criminal misappropriation, mischief and trespass. The idea is that in such offences the injured person is more directly concerned than the public order and public security, and that if such person does not wish to prosecute, the Public Prosecutor cannot initiate the prosecution. For the same reason it is assumed whenever the injured person, knowing the offence and the person of the offender, does not make any move for a short time, that he has forgiven the offence. Prescription for compoundable offences has therefore been fixed at 3 months.

As regards the non compoundable offences, the reasons for admitting prescription are the following :

1) When no prosecution has been entered and no searches have been made during a long time, the prosecutor is presumed to have dropped the case and abandoned the right of prosecution.

2) It becomes very difficult to prove a case after a long time has elapsed ; the witnesses may not be found ; their evidence becomes doubtful ; proper enquiries on the spot are impossible or useless. It would be generally waste of time to bring such old cases before the Courts.

3) As a rule of public policy, it is better not to take up cases which everyone has forgotten about and which may be considered as having been forgiven by lapse of time.

Of course, there may be cases in which it seems necessary to have a prosecution entered even after the prescribed period has elapsed. Section 92

gives the prosecutor the liberty of interrupting the prescription by instituting legal proceedings against the offender. A fresh period of prescription is then to be computed from the day of the interruption. For instance a murder has been committed on the 1st. October 110. The period of prescription is 15 years. On the 1st. October 125 the right of prosecution will be extinguished by prescription. But the Public Prosecutor may, before the 1st. October 125, say on the 25 of September, cause the Court to issue a warrant of arrest against the offender. A fresh period of 15 years is then to be computed from the 25th. September 125, that is to say that by taking such a very simple step the Public Prosecutor maintains his right to prosecute up to the 24th. September 140. The fresh period may be interrupted also in the same way, and so on.

The prescription of the right to execute a punishment cannot be justified by any legal reason. The fact that a man absconds after judgment has been given against him, or escapes from jail does not give him any right to evade punishment. However, such prescription is provided in many modern Codes. It has been enacted in order to compel the officials to be careful in the execution of the judgments and in retaking the escaped prisoners. There is also an idea that it is rather hard on the convicted person to execute the sentence after many years have elapsed since its reading. A penalty is considered partly as a punishment for the harm done and partly as a warning to the offender not to commit other offences. The effect as a warning does not exist any more when the sentence has not been executed for a long time.

The shortest period of prescription of execution of punishments has been fixed at 5 years. It is much longer than the shortest period of prescription of prosecution, which extends to 3 months and 1 year respectively, in some cases.

The prescription of execution of punishment may be interrupted in the same way as the prescription of the right of prosecution.

CHAPTER. X.

Claim for restitution and damages.

As we pointed out when dealing with the question of fine, the Siamese law and practice sometimes confuses the penal action with the action for restitution and damages.

These actions are thoroughly distinguished by all modern codes.

The theory in modern Codes is that an offence may entail two kinds of consequences :

1) The offender commits a breach of the public peace, a breach of Law for which he is liable to a definite punishment provided by the Penal Code. This breach constitutes the offence. When there is no breach of the Penal Law, there is no offence. This breach is a danger to the public; it is an outrage on the society; and it must be prosecuted as such by the public itself. Such a prosecution is an action on behalf of the public, a public action. As the public at large is represented by the Government or the Crown, hence the creation of Public Prosecutors whose duty it is to prosecute any offenders on behalf of the Public. Even in cases where the private persons, when injured, have the right to enter the prosecution, they are considered as acting on behalf of the public, in lieu of the Public Prosecutor. In England where the right of private prosecution is far more extended than in any other countries, such prosecutions are styled "Rex versus N."

2) In the meantime, the offence may have caused injury to a private person. Such person has the right to bring a personal action for making good the injury by claiming either restitution of the property he has been unlawfully deprived of, or adequate damages. Such action is a civil one in the sense that it does not concern the criminal action for the application of the penal law. Any damages recovered accrue to the injured person only, and the Government is not concerned with it. Both actions are quite independent of each other, and in several systems of legislation, for instance in the German one, they have to be brought before different Courts.

In the Siamese Courts, it happens very often that the injured person brings both actions together, and claims at the same time for the application of the Penal Law and for damages. Both actions are then amalgamated. Besides, there are cases like assault in Laksana Wiwat where the law itself confuses both actions. The Laksana Wiwat provides that in cases of assault the injured person may bring a claim for a fine which is to be divided between the Government and the Plaintiff. In such cases, the claimant acts both as a Public Prosecutor and as a private Plaintiff.

The question as to how far private persons may be allowed to act as Public Prosecutor by directly entering criminal charges in Court is one to be examined with the Code of Criminal Procedure. Even the question of the

distinction between the criminal action and the action for restitution and damages is rather a question of procedure than a question of Penal Code. The Commission however thought it necessary to embody the distinction in the Penal Code on account of the practice followed up to now in the Siamese Courts. The Penal Code provides only for punishments inflicted as penalties for the offences committed. It does not provide for the damages which may be due to the injured person. But such Code will supersede several Laws in which damages and penalties are confused. If there were no provisions concerning the Civil action, the injured persons might think either that the penalty in the Code includes damages, for instance that part of the fine was to be paid to them; or they might believe that they were not allowed any civil remedy. Chapter X of the Code has been drawn up in order to make the question clear. It provides for civil actions as distinguished from criminal actions.

As to the civil remedy, the commission were of opinion that the old system of providing a minutely described scale of damages according to the nature of injury sustained and the rank of the parties was to be given up as obsolete. The Law Laksana Wiwat, although it was originally compiled with great care, and at the time included almost all the different cases which could happen is not now adapted to the needs of the country. On account of the fall in the value of coin, the figures awarded as fines sometimes do not correspond with the actual damage done. On account of the economical development of Siam and the large improvements and modifications being made everywhere, a large number of cases arise which do not come specifically under any of the minutely described provisions of the Law Laksana Wiwat, which fact sometimes compels the Courts to extend the construction of a section far beyond its actual wording.

The system originated by Laksana Wiwat was abandoned for the Penal action. The specific provisions of the Code, namely in sections dealing with bodily harm, leave the amount of the penalty to the discretion of the Judge who is only bound by the figures of the minimum and maximum punishments. For the civil action, the Commission were of opinion that the system of Laksana Wiwat should be abandoned too. We do not think it possible for the legislature to prescribe in advance what is exactly the amount of damages

to be allowed to the injured persons. The question depends upon the circumstances of each particular case. We therefore decided to provide only for a general rule that the Court shall fix the amount of damages according to the injury actually suffered, which is the rule universally adopted in modern Codes.

There was another question which gave rise to a certain amount of discussion among the members of the Commission.

As the criminal action and the civil action were distinguished, it was suggested that they should be brought separately, the criminal action before a Criminal Court and the civil action before a Civil Court. The idea in so doing was that the accused might be hindered in his criminal defence by the necessity of defending the civil action.

The majority of the commission adopted the view that the injured person should be at liberty either to bring his civil action together with the criminal one before a Criminal Court, or to bring it separately before a Civil Court. The reasons which lead us to that decision were :

1) That it was in accordance with the actual practice of the Siamese Courts.

2) That in accordance with the organization of Justice in Siam the Muang and Monthon Courts act as Criminal Courts as well as Civil Courts, so that the civil action if brought separately would be in fact tried and decided by the same Judges as the Criminal action ; that being so, it was considered better to allow both actions to be entered together in a Criminal Court, and have one trial for both actions instead of two separate actions dealing with one set of facts.

PART III. SPECIFIC OFFENCES.

The division of Book II. of the Code dealing with Specific Offences is more according to the Japanese and Indian Penal Codes than to the French system. In the French system, which is still followed in many countries, offences are divided into two classes.

- 1) Offences against the Public.
- 2) Offences against private individuals.

It does not appear that there really exist two such classes of offences. An offence against a private person is liable to cause a breach of the peace which constitutes an offence against the Public. On the other hand, almost all offences against the Public cause injury to private persons. A murder is a

breach of the Public peace. To put into circulation counterfeit coin, although it is an offence against the Public, causes also damage to the person who received counterfeit instead of genuine coin. The distinction has therefore been abandoned in many Codes as being purely arbitrary.

The division adopted in Book II is, of course, arbitrary too. Any such division is arbitrary and subject to criticism, because there is no logical classification of the acts of mankind. The classifications in the Codes are principally intended to afford an easy way to find out under which provision an offence may come. From this point of view, we think that the division of Book II into 9 Titles will prove to be clear and useful.

As to the special explanations concerning each separate offence, it would be too long to put them in the present report. They include for each section a definition of the offence, a statement of comparative Criminal Law, a statement of Siamese Law, and an argument about the advisability of punishing the act and the manner in which it should be punished. This would amount to a full report of the proceedings of the Commission. It would be more convenient to have those specific explanations given verbally by the Legislative adviser when the draft Code shall be revised.

However, there are some points on which we thought it better to call the attention of the Ministry in this report. They are the following:

1) *Offences against Religion.* In the case of a Buddhist priest having sexual intercourse with a woman, the members of the Commission could not agree on the course to be taken. The Legislative adviser and Mr. Tilleke urged that the actual practice of awarding up to 7 years imprisonment to the priest and 3 years imprisonment to the woman be suppressed or at least reduced. The reason they set for was that religious duties ought not to be enforced by penal provisions. The vow of celibacy exists in many religions in Europe, but nowhere does a breach of such vow constitute a criminal offence. Another reason is that if abolition of extraterritorial rights is asked from Foreign Powers, those powers will probably object to a provision by which a priest of foreign nationality, if Buddhist, will be in a worse condition than a priest of another religion. This will be contrary to their idea that all the inhabitants of the country must be on the same footing, with regard to

the Government itself. We consider it extremely important, as it is one of the points which Foreign Powers may take as showing the standard of Siamese Law as compared with modern codes.

2) *Secret Societies and Criminal Associations.* The provisions of the draft Code have been calculated to meet the necessity of getting rid of Chinese secret societies. They are mostly taken from the Secret Society act passed in 1898.

3) *Defamation.* The sections 305 to 310 embody in shorter and clearer statements the provisions of the Libel act which came into force in April 1899.

4) *Criminal misappropriation.* There are under this heading several provisions by which certain acts are made indictable offences which may not be considered as offences under the actual Siamese Law. Embezzlement is provided for in these sections. The wording of the Code confirms the new tendency of Siamese Courts to consider embezzlement as a fraud, and will give to their decisions the written legal support they want.

5) *Petty Offences.* The petty offences have been divided into four classes according to their respective importance. Each class is distinguished by a different punishment. The lowest class is punishable with fine not exceeding 12 Ticals. The highest class is punishable with fine not exceeding 100 Ticals or imprisonment not exceeding one month or both.

Petty offences differ from the other offences in that they are punishable even if done unintentionally. The idea is that the act itself is punishable, being a breach of regulations, irrespective of the intention of the offender, who may have acted bona fide and without any intention of committing an offence. As a consequence it is generally admitted that an attempt of a petty offence is not punishable, because in case of attempt the punishable act is not committed. It is also admitted that there cannot be an accessory to a petty offence; partly because an accessory does not commit the punishable act and is not directly responsible for it, partly because participation in so slight offences does not involve sufficient criminal liability to justify a punishment.

Of course, the other provisions concerning offences in general are applicable to petty offences. Accordingly, a petty offence is not punishable in case of necessity, lawful command, lawful defence, etc.

G. PADOUX,
Legislative Adviser.

ภาคผนวก ข

ที่ ๓๓๘ / ๑๒๐

ศาลกรมการตรวจคดีฉ้อโกง

กระทรวงยุติธรรม

วันที่ ๑๕ มีนาคม รศ. ๑๒๐

ข้าพระพุทธเจ้า กรมการฉ้อโกง ขอพระราชทานกราบบังคมทูลพระ
กรุณา ทราบฝ่าละอองธุลีพระบาท

ด้วยในคดีระหว่าง ชัยการเมืองไชยนาท โจทก์ กับ จินเล็ง จำเลย
โจทก์ฟ้องศาลเมืองไชยนาทว่า นายพืง จินเล็ง นายเทียม ชื้อกระเปือ
แขวงเมืองอุไทยจะไปขายแขวงเมืองสุพรรณ ของนายพืง ๓ กระเปือ
ของนายเทียม จินเล็ง คนละ ๒ กระเปือ วันที่ ๓ เมษายน ๑๙๙ นาย
พืง จินเล็ง นายเทียม กับอำแดงกุ่ม พากันไล่กระเปือ ๙ กระเปือจากเมือง
อุไทยเดินทางมา รุ่งขึ้นวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๑๙๙ เวลาเที่ยงถึงห้วยโคก
อำเภอดำรงวิทยาราม พากันพักพลอยให้กระเปือกินหญ้า นายพืงนอนหลับ จิน
เล็ง นายเทียมปลุกษาพร้อมใจกันจะทำร้ายนายพืง เพื่อเอาทรัพย์สินของนาย
พืง จินเล็ง นายเทียม ไซให้อำแดงกุ่มไปเลี้ยงกระเปือให้ทางนายพืง
จินเล็ง นายเทียม เอาคานตองคู่พันคนนายพืงขาดตาย จินเล็ง นายเทียม
ช่วยกันลากเอาศพนายพืงไปทิ้งในป่าห้วยโคก และเอาสิ่วสะแนยพืงไปซ่อน
เสียในป่า นายเทียม จินเล็ง เอากระเปือ ๓ กระเปือ แหวนทองคำ ๒วง
กลองทองคู่ ๑ กลอง ปืนแก๊บ ๑ บอดของนายพืงไปแบ่งปันกัน ขอให้ศาล
พิจารณาคดีพินาศลงโทษจำเลยตามกฎหมาย

จินเล็งให้การว่าจินเล็งกับนายเทียมมาซื้อกระเปือแขวงเมืองอุไทย
จินเล็งมีคานตองคู่ยาว ๑ คาน ๒ นิ้ว ๑ โคน หนักเงิน ๙๘ บาท นาย

เทียมถือปืนแก๊ป ๑ บอก พากันมาถึงบ้านนายฟิ่งคำบลหนองเทาชน แขวง
 เมืองอุทัย พักอยู่บ้านนายฟิ่งประมาณครึ่งเดือน ซื้อกระบือได้ ๗ กระบือ
 ของจีนเลี้ยงนายเทียมคนละ ๒ กระบือ ของนายฟิ่ง ๓ กระบือ วันที่ ๓๐
 เมษายน ๑๙๙๙ จีนเลี้ยง นายเทียม นายฟิ่ง อำแดงกลุ่ม พากันไล่กระบือ
 ๗ กระบือ นายฟิ่งมีปืนแก๊ป ๑ บอก แหวนนาก ๑ วงสรวมนิ้วไว้ พา
 กันมาถึง หลังบ้านหิว ~~๗~~ นายเทียมก็แยกไปบ้านโคกหม้อ นายฟิ่งฝากกระ
 บือของนายฟิ่งให้นายเทียมไปให้อำแดงครั้น ๑ กระบือ นายเทียมไล่กระบือ
 ๓ กระบือไป จีนเลี้ยง นายฟิ่งกับอำแดงกลุ่มพากันไล่กระบือ ๔ กระบือแยก
 ทางลงไปทางบ้านหิวเขา นายฟิ่งกับมอบกระบือ ๒ กระบือของนายฟิ่งกับศร
 ฎีกาสำหรับกระบือ ๒ คนมาให้จีนเลี้ยงไปเลี้ยงรักษาไว้ยังบ้านจีนเลี้ยง นายฟิ่ง
 ผู้เดียวก็กลับมาบ้านนายฟิ่งคำบลเทาชน จีนเลี้ยงกับอำแดงกลุ่มก็พากันไล่
 กระบือ ๔ กระบือไปถึงบ้านจีนเลี้ยงตำบลบ้านนางบวชแขวงเมืองสุพรรณ

พิจารณาได้ความว่า เมื่อเดือนสามข้างแรมปี ๑๙๙๙ นายฟิ่งลงไป
 ที่บ้านนายเนตพยานผู้เป็นที่ภรรยาณะตำบลบ้านนางบวชแขวงเมืองสุพรรณ
 นายฟิ่งจะกลับมาบ้านนายฟิ่งตะคามลเทาชน นายเนตพยานให้อำแดงกลุ่มบุตร
 เลี้ยงอายุ ๑๕ ปีไปกับนายฟิ่ง เพื่อเยี่ยมอำแดงซบกับบ้านนายฟิ่ง ครั้น
 เดือนสี่ปี ๑๙๙๙ จีนเลี้ยง นายเทียมซึ่งอยู่บ้านนางบวชขึ้นมาซื้อกระบือที่เมือง
 อุทัย พักอยู่บ้านนายฟิ่งตะคามลเทาชน แลนายฟิ่งได้นำจีนเลี้ยงนายเทียม
 ไปว่าซื้อเชือกกระบือของจีนที่ขายนายฟิ่ง ๒ กระบือ แต่เงินยังไม่จะมีจะให้
 แลได้ตกลงกันว่าให้กระบือ ๒ กระบือนี้แก่นายเทียมมาก่อน แล้วนายฟิ่งจะ

๓

มากับนายเทียม แลเอาเงินค่ากระป๋อง ๒ กระป๋องนี้ที่บ้านนายเทียม ครั้น
 ๓๐ เมษายน ๑๙๙๙ จินเล้ง นายเทียม นายฟิ่ง ได้นำกระป๋องส่วนของ
 จินเล้ง นายเทียม คนละ ๒ กระป๋อง ของนายฟิ่ง ๓ กระป๋อง กับนายฟิ่งมี
 ปิ่นแก้ว ๑ บอกรับเงินหลัฟยานไป กับมีแหวนนากีร์สะโมรา ๑ วง แหวน
 ทองคำป่องกีร์สะทับทิม ๑ วง กลองทองสูง ๑ กลองมาควย ๑ ออกเตี้นมา
 จากบ้านนายฟิ่ง แลอำแดงกลุ่มโดยสารนายฟิ่ง จินเล้ง นายเทียมมาบ้าน
 นางมวช แลมาพักนอนกลางป่าคีนหนึ่ง รุ่งขึ้นวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๑๙๙๙
 นายฟิ่ง จินเล้ง นายเทียม อำแดงกลุ่มพากันไล่กระป๋องเตี้นทางมาจากเวลา
 เตี้นง อดุคพักปลอ่ยกระป๋องกินหมาก อำแดงกลุ่มพยานเห็นนายฟิ่งจินเล้ง
 นายเทียมนั่งพักกันอยู่ครู่หนึ่งนายฟิ่งกินอันหลับไป จินเล้งนายเทียมไซ้ให้
 อำแดงกลุ่มพยานไปคุกระป๋อง พออำแดงกลุ่มเตี้นมาทางนายฟิ่งประมาณ ๗,
 ๘ วาอำแดงกลุ่มได้ยินเสียงฉลวระ แลได้ยินเสียงอีกซำขึ้นที่นายฟิ่งนอน
 อำแดงกลุ่มพยานวิ่งมาดู เห็นจินเล้งยืนคร่อมนายฟิ่งถือคบายเล่มที่เป็นของ
 กลาง แลอำแดงกลุ่มเห็นคอบนายฟิ่งมีแผลยาวประมาณ ๔ นิ้ว ๑ แผลโลหิต
 ไหล แต่กีร์สะยังไม่ขาดจากศรนายฟิ่ง แลหาเห็นนวยฟิ่งตื่นนอนไม่ แลนาย
 เทียมก็ยืนอยู่ริมนายฟิ่งแต่ไม่ใคร่ถืออาวุธสิ่งใด อำแดงกลุ่มร้องถามจินเล้ง
 นายเทียมว่า ทำอะไรกันอย่างนี้ จินเล้งเง้อคบายขึ้นร้องห้ามอำแดงกลุ่ม
 ไม่ให้เข้ามาที่นายฟิ่ง ถ้าขึ้นเข้ามาจินเล้งจะฟันอำแดงกลุ่มให้ตาย แลห้าม
 อำแดงกลุ่มไม่ให้พูดต่อไป อำแดงกลุ่มกลัวก็ไปคุกระป๋องอยู่อย่างเตี้นง บก
 เชื้อวหนึ่งจินเล้ง นายเทียม ก็ไปที่อำแดงกลุ่มเลี้ยงกระป๋องพากันไล่กระป๋อง

๗ กระจีอมาพทณณกลางป่าชีกคีนหนึ่ง นายฟิงทาโคมาไม่ อ่าแดงกลุ่มพยาน
 เข้าใจว่าจีนเส็งฆ่านายฟิงตาย รุ่งขึ้นเวลาเช้าจีนเส็งนายเทียมอ่าแดงกลุ่ม
 พากันไลกระจีอมาถึงบ้านหิวเขา เวลายังไม่เพนก็พักกระจีอ อ่าแดงกลุ่ม
 พยานเห็นจีนเส็งเอาของออกจากยาม คือแหวน ๒ วงกับกล่องทองคำ ๑ กล่อง
 ใ้ให้นายเทียม กับกระจีอควัย ๓ กระจีอ จีนเส็งโคป็นแก๊บ ๑ บอกรของ
 นายฟิงกับกระจีอ ๔ กระจีอ แม่งบ้นกันเส็งจรแล้วนายเทียมก็แยกทางไปบ้าน
 โคกห้อม อ่าแดงกลุ่มกับจีนเส็งไลกระจีอ ๔ กระจีอมาถึงบ้านนางบวชเมื่อ
 ณะเดือนหกปี ๑๙๙ หนึ่งเมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๑๙๙ นายเอกผู้ใหญ่บ้าน
 คำบลห้วยโตนคอ่าแดง เกอเคิมบางแขวง เมืองไชยนาทโคตบศพคนตายคำบล
 ห้วยโตนค สิริสะไม่มี ที่คอมีรอยคนเอาผิดศตไป ในเดือนหกปี ๑๙๙ นั้น
 จีนเส็งกับนายเนนโคมาจากบ้านนางบวชมาบ้านนายฟิงตะบลเตาชน จีนหลิ
 พยานโคตามจีนเส็งว่านายฟิงไปไหนไม่มา จีนเส็งคอบจีนหลิวว่านายฟิงมา
 นานแล้ว จีนหลิสงไสยจึงไปแจ้งค่อผู้วราชการเมืองอุไทยธานี ๆ ใ้อ่าเกอ
 จบศวจจีนเส็งไว้ และมีหมายเอาศวัอ่าแดงกลุ่ม แต่่นายเนนซึ่งไปบ้านนายฟิง
 กับจีนเส็งนั้นก็กลับมาย่านางบวช บอกรกับนายเนนค่วาเขาจับจีนเส็งว่าฆ่า
 นายฟิงตาย นายเนนศพยานก็ไปคู้ที่เว็อนจีนเส็ง เห็นมีปืนแก๊บ ๑ บอกร
 เห็นศวัสำหรับกระจีอมีชื่อ่นายฟิง ๒ ฅบับ ในเดือนหกปี ๑๙๙ นั้นนายหลิ
 สึ่นายฟิงไปที่บ้านนายเนนศพยาน ถาถามนายเนนค่วานายฟิงมาที่บ้านนายเนนศพ
 ฅไม่ นายเนนศคอบค่วาไม่เห็นมา ค่อมาชีก ๒ วันมีหมายใ้ให้นายเนนศพยานส่ง
 อ่าแดงกลุ่มไปยงที่วว่าการอ่าเกอ นายเนนศพยานก็ส่งปืนแก๊บ ๑ บอกร กับ

ศักรูปพรรณกระป๋อง ๒ ฉบับซึ่งใดที่เรือจีนแล่นนั้นมายังที่ว่าการอำเภอควย
 จีนหลีพยานจำได้ว่าบินบอกให้นายฟิ่ง ยิมจีนหลีมากับจีนแล่นนายเทียม ศาลได้
 ชันสูตรความของกลางของจีนแล่นมีรอยโลหิตติดเป็นลิ่มที่คมมีคยาว ๗ นิ้ว
 ๑ แผล มีรอยโลหิตที่ปลายฝักดาบโตเท่าเมล็ดถั่วเขียว ๒ แผล มีรอยโลหิต
 ที่หูคุดของเหล็กปลายฝักดาบโตเท่าเมล็ดถั่วดำ ๑ แผล คมยาวทั้งสิ้นแ
 ค้า ๑ ศอก ๒ นิ้ว คานี้จีนแล่นรับว่าเป็นคานของจีนแล่นถือเค้นทางไป
 กับนายฟิ่ง จีนแล่นหาใจมีพยานมาเปิดความดังที่ตนไ้การไม่

ศาลมณฑลนครสวรรค์พิพากษาว่า พิจารณาได้ความจริงว่าจำเลยมี
 เจตนาเป็นโจรพยายามฆ่านายฟิ่งเอาทรัพย์สินเมื่อเวลาเดินทาง จำเลยมี
 ความผิดเป็นแน่เห็นตะโทษ ให้ประหารชีวิตจำเลยตกไปตามกัน ศาลอุทธรณ์
 ข้าหลวงพิเศษพิพากษาคดีที่จำเลยอุทธรณ์ เห็นชอบด้วยคำพิพากษาศาลมณฑ
 นครสวรรค์

จำเลยทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาอุทธรณ์คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ข้าหลวงพิเศษ
 คัดค้านความต่าง ๆ นั้น

ข้าพระพุทธเจ้าเห็นด้วยเกล้าฯ ว่า คดีตามศาลล่างไ้พิจารณามาแล้ว
 ดังซึ่งกล่าวมาข้างต้น แลพิพากษาดังนี้ ไ้พิพากษาโดยชอบด้วยทางพิจารณา
 แลขอด้วยพระราชกำหนดกฎหมาย ข้อความที่จำเลยทูลเกล้าฯ ถวายฎีกา
 ไม่เป็นข้อความที่ควรเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาศาลล่างอย่างไร

ข้าพระพุทธเจ้าขอพระราชทานทูลเกล้าฯ ถวายคำพิพากษาศาลมณฑ
 นครสวรรค์ แลศาลอุทธรณ์ข้าหลวงพิเศษ แลฎีกาจำเลย ครบถ้วนของ

ขุติพระบาท

ควรมีควรแล้วแต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ขอเดชะ

ศรีประทีป

ท.เศสเชอ์

ฉันทบุตร

๗๑

ที่ ๕๑/๒๖๑

กรมการตรวจคดีสินค้า

ข้าพระพุทธเจ้าขอพระราชทานกราบบังคมทูลพระกรุณาทราบฝ่า
ลของมูลนิธิพระบาท

ด้วยคดีในระหว่างกรมชุกการโจทข จีนตัวซีจำเลย โจทขฟ้อง
ศาลพระราชอาญาว่า เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๑๒๓ เวลาเช้า ๓ โมง
จำเลยกับจีนตัวขาจีนตึกกับจีนมีชื่ออีก ๔ คน ภาคนักคุมมูเอาไม้คานตี
จีนตึกหยุนแลเอาไม้คานเหล็กมีคมเชือดข้อมือขอเท้าชายขวางของจีนตึกหยุน
จีนตึกหยุนมีบาดแผลสาหัสหลายแห่ง ในวันเดียวกันจีนตึกหยุนขอใจตาย
ที่ตำบลวัดทองธรรมชาติ ขอให้ศาลลงโทษจำเลยตามกฎหมาย

จีนตัวซีจำเลยปฏิเสธว่ามีไม้คานเอาไม้คานทุบตีแลเอาไม้คานเหล็กมีคม
เชือดข้อมือขอเท้าจีนตึกหยุนตายโดยคำหา แลแก้ความว่าเวลานั้นจำเลย
นอนหลับอยู่ในโรงจีนขายยา ได้ยินเสียงเอะอะกันนอกโรงยา จำเลย
เดินไปดูพลตระเวรก็จับจำเลยมา

พิจารณาได้ความว่า เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๑๒๓ เวลาประมาณ
สามโมง เช้าพยานได้ยินเสียงดังดัง เหมือนที่กันที่ปลายสะพานขุนแสง ริม
วัดทองธรรมชาติ พยานวิ่งมาดูเห็นจีนตึกหยุนล้มนอนอยู่ที่ปลายสะพาน
จีนตัวซีจำเลยเอามือจิกผมเปียกึงไว้ จีนตัวขาเอาไม้กระบองซึ่งเป็นไม้
คานตีจีนตึกหยุนประมาณสี่ห้าที นายช็อคพยานเขาทามจีนตัวขา จีนนี้
ผลกันนายช็อคออกมาเสีย จีนนี้รับเอาไม้คานฝรั่งมาจากจีนตัวซีจำเลย
ทั้งถ้าจะเชือดขาจีนตึกหยุน นายช็อคพยานก็เข้าแยงมือแลทามไว้

จีนฉีกก็ฉีกนายช็อคแลพูดภาษาจีนว่าไม่ใช่ธุระของเอง เขาพี่น้องกัน
 ในทันใดนั้นมีจีนอีกคนหนึ่ง เข่าจับขาจีนเส็กหยุน จีนฉีกก็เอามือโกนประทัด
 เข่าเชือกที่เอนนอนขอเท้าจีนเส็กหยุนแลที่ขาจีนเส็กหยุน เจ้าพนักงาน
 พลดระเวรทราบความจึงไต่มาในที่วิวาทจับตัวจีนตัวช่าเลยได้ แต่พัก
 พวกหนีไปหมด แลเก็บไต่มีคโคนที่ไต่คุ่มน้ำนำทองจำเลยโลหิตยังติดอยู่กับ
 มือ. เมื่อจับจำเลยได้ในเวลานั้นที่ตัวจำเลยก็มีโลหิตติดอยู่ที่หน้าแลที่เท้า
 ของจำเลยหลายแห่ง เปนรอยโลหิตที่กระเด็นถูก จีนเส็กหยุนมีแผลที่ข้อ
 เท้าขวายาว ๒ นิ้วกว้าง ๓ นิ้ว เอนขาดเปนแผลเหล็กมีคม ๑ แผล
 ข่าขวายาว ๓ นิ้วกว้าง ๑ กระเปียด ๑ ข้อมือซ้ายแผลยาวนิ้วถึง
 กว้าง ๒ กระเปียด ๑ ที่หลังมือขวาววมเข็มหลังมือ ๑ ที่ศีรษะเหนือ
 หูซ้ายบวมยาว ๔ นิ้วกว้าง ๓ นิ้วถึง ที่โครงข้างซ้ายซ้ายเขี้ยวยาว ๑๒ นิ้ว
 กว้าง ๒ นิ้ว ๑ เปนแผลไม้ นิ้วนางขวาแตก ๑ นิ้ว ตามแขนแผลมือ
 บวม ในวันเดียนั้นจีนเส็กหยุนขาดใจตาย

ศาลพระราชอาญาพิพากษาว่าเหตุที่จำเลยกับพวกได้กระทำแก่จีน
 เส็กหยุนครั้งนี้ไม่ปรากฏว่าทะเลาะวิวาทกันอย่างไรอย่างใด ทางพิจารณา
 ได้คิดว่าจำเลยเป็นผู้จับผิดทาง เปียจีนเส็กหยุนแลปล่อยให้พวกเพื่อน
 กันทำ ซึ่งนับว่าเป็นพวกไปช่วยกันกระทำร้ายด้วยกัน จำเลยหาได้
 ทำอย่างไรให้จีนเส็กหยุนตายไม่ ให้จำคุกจำเลยถนัดเปนพวกพวกจีนตัว
 ขาแลจีนนี้ช่วยกันกระทำร้ายแก่จีนเส็กหยุนจนขาดใจตายกำหนด ๑๐ ปี
 โจทก์จำเลยฟ้องอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์เห็นว่าทางพิจารณาได้ความ

ว่าจำเลยกับพวกโคกระทำแกจีนเฟ็กหยุนถึงตายด้วยประโยคอันแรงร้าย
 คือจับกุมเอาศรีจีนเฟ็กหยุนไปยุคนคราคซิงไวแล้วทรมานเช็ดเลือดโดยนำใจ
 ร้ายกาบ แลทงของขาดหาย่าเกรงพระราชอาญาอาณาจักรไม่ จนมีผู้
 ทามปรามก็ยังมีหยุดยั้ง ส่อให้เห็นโดยจิตรว่าโคกั้งใจพร้อมใจกันจะทำ
 ใ้ตายด้วยทางเวทนาสาหัส จำเลยเป็นคนเหตุผู้จับยึดผมเปียจีนเฟ็ก
 หยุนเหนียวรังไว แลส่งมือให้จีนฉีเช็ดเลือดร้ายกายจีนเฟ็กหยุนอยู่ใน
 จำเลยเป็นผู้ชักด้วยมือด้วย จีนเฟ็กหยุนขาดเจ็บบอบช้ำตายในวันนั้น
 จำเลยกับพวกล่วงพระราชอาญา มีความผิดตามฆ่าคนตายพร้อมด้วยเจตนา
 ต้องควมกฎหมายลักษณะอาญาหลวงมาตรา ๑๐ ที่ศาลพระราชอาญา
 พิพากษาให้จำคุกจำเลย ๑๐ ปีนั้นเบาอยู่หยักเสีย ให้ประหารชีวิตจำเลย
 ใ้ตายตกไปตามกัน

จำเลยทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาว่า ตามทางพิจารณาไม่มีเหตุอันสม
 ควรที่จะลงโทษจำเลยถึงประหารชีวิต ขอรับพระราชทานโทษซึ่งจะคง
 ประหารชีวิต

ข้าพระพุทธเจ้าขอพระราชทานนำคำพิพากษาศาลพระราชอาญา
 ศาลอุทธรณ์แลฎีกาจำเลยขึ้นทูลเกล้าฯ ถวาย ทราบฝ่าละอองธุลีพระบาท
 ควรมิควรสุดแล้วแต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ขอเดชะ

วันที่ ๒๕ มิถุนายน ๑๒๑๑

ศรีวิกรม์
ฟ.พ.ม.ค.ส.
รัตนวงษ์

สมเด็จพระนเรศวรมหาราชทรงพระประชวร
ด้วยไข้ทรพิษ ไข้ลงมือต้อง ถึงความผิดทันท่วงที

ตำลึงตามทักขิณีให้ทำตุ๊กต ออ้งหมี เขาคู๋ ไข่

ตักไข่ใหม่ให้วังพระเชษฐาภคินี ๗ วัน ๗ คืน

พระเชษฐาภคินี

พระเชษฐาภคินี พระเชษฐาภคินี ภายแล้ว

๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖

๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖

๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖

๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖

๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖

สมเด็จพระนเรศวรมหาราชทรงพระประชวร
ด้วยไข้ทรพิษ ไข้ลงมือต้อง ถึงความผิดทันท่วงที
ตำลึงตามทักขิณีให้ทำตุ๊กต ออ้งหมี เขาคู๋ ไข่
ตักไข่ใหม่ให้วังพระเชษฐาภคินี ๗ วัน ๗ คืน
พระเชษฐาภคินี

๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖
๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖
๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖
๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖

ที่ ๑๑/๑๗๗

กระทรวงยุติธรรม

วันที่ ๒๕ เมษายน รัตนโกสินทรศก ๑๒๑
 ขอเถาะ ฝ่าละอองธุลีพระบาท ปกเกล้าปกกระหม่อม
 ด้วยความสาธุระหว่างพนักงานอัยการไต่สวน
 อัยการพิเศษทำเลียบฯ ท้องที่อำเภอแม่สะสุ่ง
 ศาลมณฑลนครศรีธรรมราช พิหารณเสด็จแล้ว
 ตัดสินให้ทำคุกอัยการพิเศษลอสวีตร ทำเลียบ
 ไม่อุทธรณ์ ศาลมณฑลนครศรีธรรมราช จึงได้สั่งกำหนด
 ให้ศาลอุทธรณ์ที่หลวงพิเศษตรวจขึ้นหนึ่งตาม
 พระราชบัญญัติ ศาลอุทธรณ์ที่หลวงพิเศษตรวจเห็น
 ชอบด้วยตามคำตัดสินศาลเดิม ได้สั่งให้ทำเลียบ
 แล้ว ทำเลียบไม่ฎีกาต่อไป ท้หลวงเทศภิบาลมณฑล
 นครศรีธรรมราช จึงได้ส่งคำตัดสินมาให้ท้พระพการ
 นำกบบังคมทูลพระกรุณาขอพระราชทานพระบรมราช

นุญทําลงโทษทำโดยตามคำตัดสิน
 ที่พระพุทธรูปได้ทูลเกล้าฯ ถวายคำพิพากษา
 ทั้งสองศาลมาทบบ้างสองสี่พระบาททวายแล้ว
 การจะควรประการใดแล้วแต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้า
 โปรดกระหม่อม
 ขอเกล้าฯ
 พลโทสมเด็จเจ้าพระยาฯ

(สำเนา)

คำพิพากษาที่ ๓๗, ๑๒๐

ศาลมณฑลนครศรีธรรมราช

ความอาญาระหว่าง

พนักงานกักการ

โจทก์

อ้ายแชกปลู่เต๊ะ

จำเลย

หาฆ่าคนตาย

วันที่ ๙ มิถุนายนรัตนโกสินทรศก ๑๒๐๐

อนึ่งคดีเดิมที่พิพากษาพิจารณาคดีความเรื่องนี้แล้ว จึงพิพากษาให้จำคุก
ทั้งระกถาวรต่อไป

โจทก์ท้าวว่าเมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ร.ศ. ๑๙ เวลาเช้าแชกปลู่เต๊ะ
แม่กะดุงงเมียออกไปที่ไร่ในป่า แม่กะดุงงนั่งเก็บผลอยู่ จำเลยถือ
อาวุธดอบเข้ามาเห็นแม่กะดุงงมีบาดแผลฉกรรจ์ ๖ แห่ง แม่กะดุงงมีทอง
ลูกอยู่ห้าเคียนหนักเจ็บไม่ได้ซำคใจตาย

อ้ายแชกปลู่เต๊ะจำเลยให้การรับสารภาพขึ้นแขวง เมืองรามัญเดศาลนี้ว่า
ได้ดอบฆ่าเห็นแม่กะดุงงตายจริง แต่ให้การต่อไปว่าแม่กะดุงงเป็นน้ำจำเลย
แม่กะดุงงดอบทำชุกกับแชกปลู่เต๊ะมีทองลูก จำเลยมีความเจ็บอ้ายจึงได้
คิดจะฆ่าแม่กะดุงงอยู่ ครั้นเห็นแม่กะดุงงออกไปเก็บผล จำเลยได้ท้วงที่
จึงเห็นแม่กะดุงงหลายที จนจำเลยคิดว่าแม่กะดุงงตายแล้ว จึงได้กลับไป
ไปออกฟ้องเพื่อนบ้านให้มาดู ศาลได้ตรวจดูรายงานอำเภอเมืองรามัญเด
คำชันสูตรบาดแผลคงได้ความต่อไปว่า เมื่อแม่กะดุงงถูกฟันแล้ว ๕ วัน
ลูกในท้องแทงออกมาเข้าปลากินไม่ได้ แต่หมอได้รักษาพยาบาลแม่กะดุงง
อาการที่ลูกแทงก็หายเป็นปกติแล้วแม่กะดุงงอยู่ต่อมาได้ ๕๐ วัน

ก็ขาดใจตายด้วยบาดแผล

เห็นพร้อมกันว่า อายแซกปุเต๊ะพาห็นแม่กะดซงนาสาวตายนี้
 ก็กระทำโดยเจตนาอาชญามุ่งหมายอยู่แล้ว การที่อายแซกปุเต๊ะว่ามีความ
 อายในซอที่แม่กะดซงทำชู้ด้วยแซกสะมะแวนั้น ถึงจะเป็นความจริงทั้ง
 เช่นอายแซกปุเต๊ะกล่าวมาก็ดี ก็ไซ้เหตุที่อายแซกปุเต๊ะจะถือเอาความชั่ว
 ส่วนประเวณีของนาสาวมาเจ็บรอนให้เกินไป ด้วยตัวของแม่กะดซงเอง
 ยอมรักตัวของ เขายิ่งกว่าลูกหลานอีก แม่กะดซงก็มีท้องอยู่ถึง ๕ เดือน
 บุตรในครรภ์ก็ตั้งปีจะสาขาล้วนนับว่าเป็นมนุษย์อยู่ในครรภ์คนหนึ่งได้
 แลกลับมตายทั้งมนุษย์นอกครรภ์ในครรภ์ดังนี้ อายแซกปุเต๊ะขาดเมตตา
 จิตยิ่งกว่ามนุษย์สามัญ อายแซกปุเต๊ะควรต้องรับโทษถึงประหารชีวิต
 แต่เห็นว่า เมื่ออายแซกปุเต๊ะพาห็นแม่กะดซงทั้งท้องแล้วถูกแทง ออกมาหมอกก็ได้
 พยายามจุนหายด้วยเหตุนั้นแล้ว แม่กะดซงกลับมีชีวิตต่อมาได้ถึง ๔๐ วัน
 ถ้าเป็นบาดแผลธรรมดาก็คงคอยทุเลาๆ เกือบหายก็ว่าได้ แต่บาดแผล
 ของแม่กะดซงฉกรรจ์มาก บอบช้ำด้วยแทงถูกมาแล้ว จนทำให้พิศม์บาด
 แผลกำเริบขึ้นเลยขาดใจตายไปดังนี้ ต้องถือว่าแม่กะดซงตายด้วยกรรมอาชญา
 ของอายแซกปุเต๊ะนั่นเอง ไม่มีเหตุอื่นที่จะนำมาให้เห็นปรากฏได้

จึงลงเนื้อเห็นชี้ขาดว่าอายแซกปุเต๊ะตั้งใจพยายามฆ่าแม่กะดซงตาย
 ทั้งบุตรในครรภ์ด้วยจริงตามข้อหา จึงชี้ขาดว่าอายแซกปุเต๊ะลงละเมิด
 พระราชอาญาที่มีความผิดตามกฎหมายลักษณโจรนา ๒๙๐ มาตรา ๒๙๑
 ลักษณะอาญาหลวงมาตรา ๑๐ ครั้นจะลงโทษอายแซกปุเต๊ะเต็มตามกฎหมาย
 ก็ยังเห็นว่าแม่กะดซงป่วยอยู่ถึงเดือนเศษจึงหายมีเหตุก่อกรรมอยู่บ้าง

ขอรับสั่ง

พระเจ้า

เพราะฉะนั้นจึงขอ อมกัณศัตถ์ในโทษจากกายเขกไปแต่ะไว้จนตลอดชีวิต

ไม่มีเวลาหลุดพ้นไปได้ตามคำพิพากษานี้เทอญ

Fin

(ลงชื่อ)

พระยาพิทักษ์ ๑

อธิบดีแพ่ง

นร เนติบัญญัติ

ผู้พิพากษา เวียง

นายชิน คัด
มหินทร

(สำเนา)

คำพิพากษาที่ ๓๘๗,ปี ๑๒๐

ศาลอุทธรณ์ข้าหลวงพิเศษ

สนามสัติย์โยคีธรรม

กรุงเทพฯ

วันที่ ๑ กันยายนรัตนโกสินทรศก ๑๒๐

ในคดีระหว่าง

พนักงานอัยการ

โจทก์

แชกปลีตะ

จำเลย

คำคมณครคกรศิริธรรมราชสงหาฎาโทษจำเลย

~~~~~

ข้าหลวงพิเศษประจำการจัดศาลสนามสัติย์โยคีธรรมในหัวเมืองทั้งปวง
กับอธิบดีผู้พิพากษาและผู้พิพากษาช่วย โดยพร้อมกันตรวจคำหาฎากับโดยคำ
สำนวนขอหาฎาให้การคำพยานแต่คำพิพากษาของศาลเดิมตลอดแล้ว

คดีเรื่องนี้ได้ความตามโจทก์หาว่าเมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ร.ศ. ๑๙๙
จำเลยบังอาจตั้งใจพยายามเอาเม็ดเหล็กมีคมหนักอ้าแดงคะดុងฎาหมะคะดុង
ซึ่งมีกรรม ๕ เดือน มีปากแฉด ๖ แห่ง หมะคะดុងตาย โจทก์ขอให้
ลงโทษจำเลย ๆ ให้การรับสารภาพว่า จำเลยเอาเม็ดเหล็กมีคมหนัก
ที่ จำเลยหมายว่าหมะคะดុងตายแล้วจำเลยจึงได้กดขี่ไปโดยตะหมะคะ
ดុងทำชุกกับแชกแถกระทำให้จำเลยได้ตาย

ถานพิจารณาก็คงเป็นจริงได้ว่าจำเลยบังอาจตั้งใจพยายามฟันหมะ
คะดុងผู้ที่มีกรรม ๕ เดือนมีปากแฉด ๖ แห่ง หมะคะดុងอยู่ได้ ๕๐ วัน
หมะคะดុងทนปากแฉดที่จำเลยกระทำร้ายไม่ได้ หมะคะดុងชวดใจตาย
แต่ขอที่จำเลยแก้ตัวหมะคะดុងได้ทำชุกกับแชกแถ ให้จำเลยได้ความ

โดย

อภัย

อายนั้น คำแก้ตัวของจำเลยไม่มีข้อที่จะมาดบด่างความผิดของจำเลยได้
ซึ่งศาลมณฑลตัดสินให้จำคุกจำเลยจนตลอดชีวิตนั้น

คดีนี้เห็นว่าถูกต้องแล้ว โดยจำเลยให้การรับสารภาพมิได้ให้
ยากแก่ทางพิจารณา แต่คดีเดิมก็ได้อธิบายมาในคำพิพากษาเป็นการละ
เอียงสมควรกับเหตุผลแล้ว จึงได้พร้อมกันพิพากษายืนตามคำพิพากษา
ของศาลมณฑลทุกประการ

เจริญพร ปฏิภาณ

พระยามนัสสารศาสตร

พระอรรคการ ประสิทธิ์

(ลงชื่อ)

หลวง อภิบาลประเพณี

บริรักษ์เจริญวัตร

นายไชยชรรค์

นายชั้น คัก

เกษม ทรัพย์

สมเด็จพระสังฆราช
วัดบวรนิเวศราชวรวิหาร

ที่กรุงเทพฯ วันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๑

เรียน นายสุวิทย์ วัฒนศิริ

เรื่อง ขออนุญาตนำเอกสาร

ที่บันทึกไว้ที่วัดบวรนิเวศราชวรวิหาร

ที่บันทึกไว้ที่วัดบวรนิเวศราชวรวิหาร

ที่บันทึกไว้ที่วัดบวรนิเวศราชวรวิหาร

ที่บันทึกไว้ที่วัดบวรนิเวศราชวรวิหาร

ที่บันทึกไว้ที่วัดบวรนิเวศราชวรวิหาร

ที่บันทึกไว้ที่วัดบวรนิเวศราชวรวิหาร

ที่บันทึกไว้ที่วัดบวรนิเวศราชวรวิหาร

ที่บันทึกไว้ที่วัดบวรนิเวศราชวรวิหาร

ที่บันทึกไว้ที่วัดบวรนิเวศราชวรวิหาร

ที่บันทึกไว้ที่วัดบวรนิเวศราชวรวิหาร

นายสุวิทย์ วัฒนศิริ

๗๑๕
พระลาภการพิจารณาความตามคำให้การจับกุม ^{จีนเกียะ} ^{จีนซึ้ง} ^{จีนเหี่ยม} ไทการ

เรื่องว่า จีนเหี่ยมพวกจีนเหี่ยมทางฝั่งจ้อเอาระบือลากเรือมาใน

คลองภาษีเจริญล้วนกันกับเรือนายคำเมื่อเรือหลักกันเกิดทะเลาะ

กันกับนายคำพวกนายคำอำเภอมณฑลพายัพนายคำออกปะตาม

ปรามทนายให้วิวาทกับจีน จีนเหี่ยมก็เอาปืนของจีนบุญยิงไป

ถูกอำเภอมณฑลพายัพคำขาดใจตาย

ในคำลกจนปรากฏชานี้มีใจความว่า นายจีนเหี่ยมเป็นคน

ศรัทธาในศาสนาซิวไม่เกรงกลัวพระราชอำนาจจ้อเอายืน

ทนต่อประการอันผิดกันถึงเอาอำเภอมณฑล จึงเป็นเหตุถึงมี

มีจ้อเอะหรือวิวาทบาดหมางกับนายจีนเหี่ยมจ้อเอายืนถึงอำเภอมณฑล

ทนายกับที่กึ่งนี้ นายจีนเหี่ยมลงพระราชอำนาจมีความผิดเป็น

มรณคาโทษ แต่จีนบุญนาศของนั้นนั้น เป็นพวกเอกราช

ผู้ก่อเหตุวิวาทแล้วเป็นเจ้าของขึ้นถึงอายุเงินร้อยแปดเจ็ดสิบ

จำแนกตามอายุ จำแนกตามอายุ... ๑๐... ๑๐...

เช่นตกเรือก... ๑๐... ๑๐... ๑๐... ๑๐...

ปลูกท้าวจำแนกตามอายุอีก... ๑๐... ๑๐...

ลงพระราชา... ๑๐... ๑๐...

มลา... ๑๐... ๑๐...

ป่วย... ๑๐... ๑๐...

เป็นก... ๑๐... ๑๐...

อายุ... ๑๐... ๑๐...

เจ้าพระยา... ๑๐... ๑๐...

คำ... ๑๐... ๑๐...

พระบาท... ๑๐... ๑๐...

เจ้าพระยา... ๑๐... ๑๐...

สมุดทะเบียนวันที่ ๑๐๓๗ ๖,๘๗
๑๑๘

ที่ ๓

(สำเนา)

คำบอกกล่าวขอขมา

วันที่ ๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๘

พระพรหม
คุณ

พระพรหมคุณ

พระพรหมคุณ, พรหมคุณ

พระพรหมคุณ

ขอขมาพระรัตนตรัยและพระสงฆ์สามเณรทั่วทุกภาค

พระรัตนตรัย และพระสงฆ์สามเณร

ขอขมาพระรัตนตรัยและพระสงฆ์สามเณร
ทั่วทุกภาค

พระรัตนตรัย และพระสงฆ์สามเณร

แล้วให้พระเจ้าอยู่หัวจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ

มทหนึ่งทูลเกล้าฯ ถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
เกล้าฯ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
ให้ตั้งเจ้าพระคุณมหาดเล็กราชเลขา

มทหนึ่งทูลเกล้าฯ ถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
ดัดแปลงกรมมทหนึ่ง ให้ใหม่ให้มีได้สามกรม
เช่นชื่อเดิมคือพระยาสุรเสนาบดีแล้วตั้งเจ้าพระยาสุรเสนาบดี
อีกสาม

มทหนึ่งทูลเกล้าฯ ถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
เกล้าฯ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งเจ้าพระยาสุรเสนาบดี
ผู้ช่วยเจ้าพระยาสุรเสนาบดี ให้ตั้งเจ้าพระยาสุรเสนาบดี
๓๐๐ ขึ้นไปอย่าให้ต่ำกว่า ๓๐๐ ลงมาให้ต่ำกว่าผู้
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แล้วให้เจ้าพระยาสุรเสนาบดี
ใหม่กรมเกษียณอายุ โดยยกกรมมทหนึ่ง สิบใหม่ให้แก
ผู้ช่วยเจ้าพระยาสุรเสนาบดี ให้ตั้งเจ้าพระยาสุรเสนาบดี
แห่งเจ้าพระยาสุรเสนาบดีใหม่โดยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ

ข้อความที่ปรากฏในหนังสือที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
ว่า เมื่อวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๔๖๑ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
จัดตั้งกรมมทหนึ่งขึ้นใหม่ โดยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
ไปทางคลองมหาสวัสดิ์ ภายใต้มหาสมุหราชองครักษ์ เจ้าพระยาสุรเสนาบดี
ปลัดทูลฉลองกระทรวงมหาดไทย

64

สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าฟ้ากรมพระยานุวราลงกรณ
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้
ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้
ณ วันที่ ๑๕ เดือน ๖ พุทธศักราช ๒๔๖๕

สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าฟ้ากรมพระยานุวราลงกรณ
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้
ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้

ลำดับ

ร.ที่ ๑๑๓ บ.๗

เก:สี่

วันที่ ๑๓ พฤษภาคม รัตนโกสินทรศก ๑๑๑๑

ได้ตรวจดูคำลูกจนปฤกษาทศวรรษี่นเห็นหนึ่งว่า
 แลงตามตาบนั้นแล้ว เห็นว่าที่ปฤกษานั้นช้อยแล้ว
 ในลึงโทษปฤกษาทศวรรษี่นเห็นตามคำปฤกษา
 แลโทษสี่น ๓๐ ที่แลวิฆนชบทวนั้นในข้อสี่น แต่
 ข้อสี่นบงูจีนเสีย:จีนสี่นงไม่เต็มปรหมนั้น เห็นว่า
 เป็นทวนิกนีนะเช่นนั้น หากที่จะเต็มปรหมให้ทวนอง
 ที่ได้ ในข้อโทษสี่นสามคนนี้สี่นปลอยต่อไป ๗

(ทรงเซ็นพระราชหัตถ์เลขา) สดามินทร

นายพิมพ์เรื่อง
 นายพิมพ์แทน

X MK

ที่ ๑๕.๑๑๒๑๘ ศาลปกครอง
วันที่ ๒๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๗

ส.พ.ร.ที่ ๑๑๒๑๘ พ.ศ. ๒๔๗๗
กรมพาณิชย์
วันที่ ๓๐/๕/๒๔๗๗
ขอพระราชทานยกย่องคุณงามความดี
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทาน
คุณดุษฎีชั้นเอก ชั้นที่ ๑๑๒๑๘
แก่คุณนาย ประจักษ์ศิลปาคม
ภริยาคุณนาย ประจักษ์ศิลปาคม
ในชั้นที่ ๑๑๒๑๘
คุณนาย ประจักษ์ศิลปาคม
ภริยาคุณนาย ประจักษ์ศิลปาคม
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทาน
คุณดุษฎีชั้นเอก ชั้นที่ ๑๑๒๑๘
แก่คุณนาย ประจักษ์ศิลปาคม
ภริยาคุณนาย ประจักษ์ศิลปาคม
ในชั้นที่ ๑๑๒๑๘

ม.ล.ม.

ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทาน
คุณดุษฎีชั้นเอก ชั้นที่ ๑๑๒๑๘
แก่คุณนาย ประจักษ์ศิลปาคม
ภริยาคุณนาย ประจักษ์ศิลปาคม
ในชั้นที่ ๑๑๒๑๘

คำคุณศัพท์ สดแต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
 ที่พระพุทธรูป ๑๖ พระองค์ที่หน้าพระอุโบสถ
 กำปุกที่ทรงประทับที่วัดสมเด็จฯ นานกว่า ๕๐ ปี
 พระพุทธรูป
 การมีศรัทธาต่อพระพุทธรูปที่หน้าพระอุโบสถ
 ที่พระพุทธรูป
 น. น. น.

๒
 ๒
 ๓

ประวัติผู้เขียน

นาย เจนจรัญ รักชูชื่น เกิด ที่จังหวัดพัทลุง สำเร็จการศึกษานิติศาสตรบัณฑิตจาก มหาวิทยาลัยรามคำแหงเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโทนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2540 เคยทำงาน เป็น นิติกรที่ กระทรวงคมนาคม

